

[Quỳnh Thương tiền truyện] Chiêu Ảnh Tích Phân Phi

Contents

[Quỳnh Thương tiền truyện] Chiêu Ảnh Tích Phân Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22

[Quỳnh Thương tiền truyện] Chiêu Ảnh Tích Phân Phi

Giới thiệu

Thể loại: BE, ngược luyện tàn tâmBiên tập: Một sách POCAKhông gian đầy hương phấn hoa hòa q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quynh-thuong-tien-truyen-chieu-anh-tich-phan-phi>

1. Chương 1

Ngọc Hương lâu.

Trên lầu hoa hương phiêu tán. Hương vị phần son hòa lẫn vào mùi hương của thứ nước tắm pha cánh hoa các cô nương hay dùng thoát ra ngoài bầu không khí loãng lạt. Người người tấp nập, chen chúc như nêm, từ khách tao nhân văn thơ thi sĩ đến từ khách phe phẩy cánh quạt đề thi. Người qua tiếng lại, nhộn nhịp rộn ràng. Phần không thể thiếu, ấy là ca kỹ. Ve vãn khách phong lưu đa tình, âm điệu lả lơi chìm lẫn trong khúc tình tang bật lên từ cung đàn nào nề ai oán. Phận hồng nhan gò má ửng hồng, mái đầu hấy còn xanh bán đi tuổi xuân phơi phới mà gửi gắm cuộc đời vào những bữa tiệc thiêu thân.

Tú bà đứng ngay chính giữa đại sảnh đường phía trước mặt một cái bàn hình tròn thật lớn. Khăn tay phe phẩy, con mắt cáo già tinh đời cùng lời lẽ ngọt xớt như đường phèn chèo kéo khách quan dừng lại đây đắm chìm vào hoan lạc. Giọng cười xu nịnh đầy giả dối của tú bà vẫn đây đó nổi lên giữa tiếng cười nói đàn ca hỗn tạp ồn ã nơi tửu lâu.

Phía bên ngoài, lưỡng vị tuấn mỹ công tử điềm nhiên ngồi thẳng. Nhìn kỹ lại, trong đó một vị thân vận thanh sam, dung tư phú quý, mỹ mạo thập phần, tuổi tác nhìn có vẻ còn trẻ. Người còn lại thân khoác cẩm y đồ thẩm vô cùng cao quý, nhưng lựa êm ái, dường như có hơi nghiêng người, nhưng vẫn là chưa nhìn rõ được tướng mạo.

Tú bà don đả tiến lại gần, nụ cười xiểm nịnh trên môi lại chực chờ quảng cáo, đối vị thanh y công tử, nói: “Tư Đồ công tử, hôm nay tất cả những bông hoa đẹp nhất của tiểu lâu chúng tôi đều có mặt đây ạ, xin hỏi ngài muốn chọn vị cô nương nào đây?”

Tư Đồ Thế Tầm khoát tay nói: “Gượng đã, bà chủ, hà cớ gì hôm nay đến hỏi han ta trước như vậy, không trông thấy Vương gia cũng đang ở đây sao?”

Tú bà nghe thế liền ngẩn ra một lúc, sau chợt tỉnh hồn đảo mắt quét một vòng từ trên xuống dưới vị cẩm y công tử kia, lại cười: “Ai da, chỗ của ta cũng khó xử rồi, chỉ sợ là các cô nương hôm nay chẳng cách nào dám để Hoàn Vương gia tự mình tuyển chọn đâu.”

Vị cẩm y công tử nọ không thềm để ý tới tú bà ở bên cạnh đang tính trò thừa nước đục thả câu, chỉ lặng lẽ đưa tay nhắc lên một bình Tang Lạc Tửu trên bàn, chậm rãi thưởng thức. Ánh mắt hướng ra ngoài nhìn không lưng.

Tư Đồ Thế Tầm nói: “Nga? Tại sao không thể, nói nghe xem nào.”

Tú bà ra vẻ thương cảm trả lời: “Tiểu Điệp đáng thương, từ lần trước được Vương gia để mắt đến trò chuyện một đêm về sau, cô nương ấy liền phát thệ không chịu tiếp khách nữa, náo loạn một trận làm cả tiểu lâu từ trên xuống dưới ai cũng tá hỏa lên cũng chẳng thể nào khiến nàng ấy thay đổi quyết định cả. Cũng không biết có phải là Tiểu Điệp sinh ra đã mệnh khổ hay không mà mấy ngày trước tiểu nhân thỉnh đại phu đến xem bệnh cho cô nương ấy. Đại phu chỉ nói cô nương ấy mắc bệnh tương tư rồi, muốn giải bệnh cho nàng ấy chỉ còn cách đi tìm người nàng ấy tương tư mà thôi, thật khiến kẻ làm mẹ như ta đau lòng khôn xiết. Nay tiểu nhân xin khẩn cầu Vương gia, chỉ mong Vương gia vào gặp mặt Tiểu Điệp thêm một lần nữa để khuyên bảo nàng ấy đổi lời tỉnh ngộ.”

Vị cẩm y công tử nọ im lặng lơ đãng nhìn, nhẹ nhàng đặt tửu bôi xuống bàn, nói: “Bà kêu nàng ấy ra đây.”

Gương mặt tú bà hỉ sắc hiển lộ, vui mừng khôn tả, liền lập tức lui xuống đi kêu người.

Chỉ một lát sau, liền trông thấy một nữ tử vận y phục màu hồng phấn vén bức rèm che đi ra.

Người nữ tử này mái tóc đen tuyền bóng mượt, óng ả vô cùng khỏe khoắn. Khuôn mặt đầy đặn phơn phớt hồng rất đáng yêu, gò má phỉm hồng e ấp tựa đào hạnh. Hàng lông mày cong vút tựa nét xuân sơn nhàn nhạt ẩn hiện đằng sau làn tóc mái lơ thơ buông rũ. Vòng eo thon thả mềm mại, dáng đi uyển chuyển điềm điềm, thật giống như một đóa hải đường rực rỡ khoe sắc say sưa dưới ánh dương quang liềm điềm, mà cũng tựa như đóa lê hoa buổi trời sớm điểm trang những giọt nước long lanh tròn trịa toát lên nét trong vắt thanh ngần. Tư Đồ Thế Tầm nhìn thấy nàng ấy, hai mắt không tránh khỏi giật mình, phải nhìn đi chỗ khác, hạ thấp giọng nói: “Vũ Chi, thanh lâu này có một vị cô nương giai lệ như vậy. Sao trước giờ huynh chưa từng đề cử cho ta biết thế?”

Hoàn Vũ Chi nhẹ nhàng cười mỉm, chẳng nói một câu.

Tiểu Điệp cô nương nọ đi đến bên cạnh hắn, trên mặt như cũ điểm điểm từng hàng lệ châu khiến đóa hoa thuần khiết điềm lệ như bật lên nét thanh ngát đáng yêu dù vừa mới trải qua một cơn mưa rào mùa xuân chóng vánh. Nàng tuyệt không có vẻ nũng nịu hay ra chiều khổ sở đau đớn, tư thái điềm điềm mà chững chạc.

Đôi môi anh đào đỏ thắm khê mở, nỗi sầu não buồn tủi bấy lâu nay chất chứa trong lòng, đứng trước mặt người bao lâu nay trông ngóng, nàng chẳng tránh khỏi thốn thức, giọt lòng nức nở: “Vương gia.”

Hoàn Vũ Chi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy gương mặt người này dường như thoa phấn, trắng muốt. Làn môi thắm đỏ nổi bật trên sắc trắng của làn da hoàn hảo. Nơi chính giữa đôi chân mày hiện xuất thứ khí đạo thanh nhu đậm định, thần tình lãnh tĩnh, bất động thanh sắc. Thoáng chốc khiến Tiểu Diệp cô nường cùng một số vị cô nường ca kỹ khác đang ở đó trong lòng một phen kinh tâm động phách mà nín thở đến độ tim chẳng dám đập nhanh.

Tiểu Diệp chỉ cảm thấy trong ruột rối như tơ vò, chẳng biết phải trải lòng làm sao, khẽ cúi đầu che đi vầng trán thanh tú không muốn để Vương gia nhìn thấy. Nước mắt doanh tròng lã chã rơi trên gương mặt trái xoan tú nhả, nhưng đứng trước người này quả thật nàng không thể nào cất lời chỉ đơn giản người ấy toát ra thứ khí chất khiến nàng trong lòng quá mức thất kinh.

Hoàn Vũ Chi cầm chiết phiến, đưa về trước nâng chiếc cầm nhỏ nhắn của nàng lên, ép đôi mắt ướt át làn xuân của nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình. Chậm rãi đến bức người.

Tiểu Diệp ngượng ngùng hướng đầu quay sang nhìn chỗ khác. Đôi gò má thanh tao bắt giắc đỏ hồng như nụ hoa xuân e ấp.

“Sao vậy, mấy ngày không gặp, nhớ ta ư?” – Thanh âm vừa ôn nhu trong vắt như nước chảy, nhưng lại giống như tuyết hoa mùa xuân có phần sắc sảo lạnh lùng, truyền đến tai đi thẳng vào trong tâm trí, thanh linh động thính hòa tan vào không trung khiến người khác cảm thấy rất dễ nghe.

Tiểu Diệp ai oán nhìn hấn, lệ chảy như mưa: “Vương gia, người đã gần một tháng nay không đến Ngọc Hương lâu rồi.”

Hoàn Vũ Chi vỗ về nàng: “Diệp nhi ngoan, đừng khóc nữa. Ta biết nàng đang trách cứ ta, lo lắng cho ta, nhưng ta vốn dĩ đã có thể thất rồi, dù sao cũng không thể nào ngày ngày nhớ nhung nghĩ ngợi đến nàng ở nơi đây được.”

Tiểu Diệp vừa khóc vừa trả lời: “Vương gia, người hãy mua Tiểu Diệp về đi. Tiểu Diệp tại nơi này chờ đợi mỗi ngày dài đằng đẳng như một năm, cũng chẳng có lòng nào tiếp khách, chẳng bằng đến bên cạnh người phục dịch hầu hạ người, cho dù chỉ làm một con nha đầu thôi cũng tốt lắm rồi.”

Hoàn Vũ Chi thu lại chiết phiến, đưa tửu bôi nhấp một ngụm, chẳng nói chẳng rằng.

Đang lúc Tiểu Diệp muốn mở miệng tiếp tục khuyên giải, liền nghe thấy một đạo thanh âm hầy còn vương nét trẻ con truyền vào không trung: “Hoàn Vương gia chớ nên nói đùa nữa làm gì, hai người thê tử kia của người cũng đủ quản trụ người rồi. Cũng có hài tử rồi chứ phải chưa đâu, vậy mà còn chạy đến thanh lâu chơi đùa hưởng lạc, người quả cũng lợi hại thật đấy nhỉ.”

Tất cả mọi người đều quay mặt về hướng thanh âm nọ.

Chỉ thấy một vị bạch y thiếu niên đang ngồi tại chiếc bàn đối diện hai người kia, đang đưa tay nâng một oản trà. Gương mặt dường như có nét muốn khiêu khích gây hấn với đối phương.

Người thiếu niên nọ tuy rằng tướng mạo rất đẹp rất ưa nhìn, nhưng trông kỹ lại cũng vừa đến mười sáu mười bảy tuổi thôi, đáng lý ra không nên đến chỗ này, nhưng dường như y chẳng hề thấy có gì không thỏa đáng cả.

Hoàn Vũ Chi trầm ổn bình tĩnh thưởng Tang Lạc Tửu, gương mặt mang theo tiểu ý xuân phong, chỉ hơi khẽ mỉm cười.

Tư Đồ Thế Tầm nói: “Thì ra là Bạch công tử, đã lâu không gặp, tinh thần vẫn còn phơi phới phấn khởi như vậy, quả là hiếm thấy, hiếm thấy.”

Lời này rõ ràng mang ý tứ châm chọc khích bác, nhưng vẫn chưa đủ để chọc giận Bạch công tử.

Hoàn Vũ Chi đặt tửu bôi trong tay xuống bàn, nhẹ phe phẩy chiết phiến, ung dung nói: “Bạch công tử cũng không thể nói như vậy được, ái thê của ta ôn nhu hiền thực, vả lại ta cũng vẫn còn rất tôn trọng các nàng ấy. Nếu như các nàng ấy không cho ta đến đây, thì ta nhất định sẽ không đến đây.”

:.....: Chú thích:.....:

– Tang Lạc Tửu []: một loại rượu rất quý và đắt tiền, ủ từ hạt cao lương, đậu phụ, đậu xanh thượng hạng, ủ lên men, trải qua các phương pháp chưng cất, sau 1 năm thì dùng được. Là rượu mạnh có vị thơm dịu thoang thoảng, chất rượu thanh, hương thuần, nồng độ cồn cao, khi uống vào có vị ngọt lịm kéo dài, dư vị lâu tan, lưu giữ và kế thừa hương thơm và vị đạo truyền thống của rượu trắng (rượu đế).

2. Chương 2

Bạch công tử đưa ngón tay thon thon của mình quần lấy đuôi tóc, tạo nên những vòng cuốn rồi vô thức thả ra. Gương mặt lơ đãng, thanh âm thấp phần khinh rẻ: “Phải không? Vậy ta nói cho hai tên nhi tử ngoan ngoãn của ngươi biết nhé, ngươi thấy được chăng?”

Hoàn Vũ Chi mỉm cười đứng dậy. Tóc đen phân phi buông xõa bao quanh khuôn mặt tuấn tú khôi vĩ. Hắn đi đến bên cạnh Bạch công tử khom người xuống trầm giọng: “Kia chỉ như làn áo mỏng mảnh nhu mì uốn lượn cạnh chiếc quạt lông cất giọng ca vũ mà thôi, phút chốc rồi cũng trôi qua tâm trí, hồng phấn thanh lâu là thế, ngay trước mắt cũng chỉ là mơ hồ huyền hoặc, còn nói gì đến yêu đương ở đây?”

Bạch công tử không tự chủ được, dường như cảm giác sợ hãi người bên cạnh len lỏi vào trong tâm. Tuy rằng phát run nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, cứng cổ đáp: “Nếu đã biết vậy, ngươi còn đến đây làm chi.”

Hoàn Vũ Chi cười nhạt: “Tuổi ngươi vẫn còn nhỏ lắm, đi về đi.”

Bạch công tử thấy kẻ kia khinh thường mình như thế, tức giận đứng lên, đập bàn quát: “Ta tuy tuổi nhỏ những ít ra da mặt cũng chưa dày được như ngươi. Thích nữ sắc thì cứ nói thẳng ra đi, hà tất phải làm ra bộ dạng bị nường tử ở nhà ép bức ra như thế. Khiến kẻ khác nhìn vào thấy phát ghét.”

Hoàn Vũ Chi không hề tức giận, chỉ phe phẩy chiết phiến. Giọng nói ôn nhu êm ả như mật rót vào tai Bạch công tử: “Bây giờ tại hạ rời đi đây, đa tạ Bạch công tử.” – Nói xong, ánh mắt kiêu mị nhìn người đối diện nhẹ mỉm cười, không hề có chút ý tứ gì khác. Hắn nhìn một lúc lâu, sau đó liền xoay người rời khỏi Ngọc Hương Lâu.

Tư Đồ Thế Tầm hô với theo: “Vũ Chi, sao ngươi có thể đi mà không nói rõ ràng như thế được chứ.” – Nhưng câu vừa dứt thấy Hoàn Vũ Chi đã bước ra khỏi cửa, liền vội vàng để lại vài lượng bạc trên bàn, nhanh chóng đuổi theo vị tu my nam tử kia, chẳng bao lâu sau thì khuất dạng.

Bạch công tử vốn dĩ chẳng hề muốn đến nơi này trêu hoa ghẹo nguyệt hay thụ hưởng trụ lạc gì cho cam, chỉ là thấy hai người họ trên đường đi vào thanh lâu nên tự động đuổi theo họ xem thử mọi chuyện cuối cùng ra sao.

Vừa trông thấy bọn họ rời đi, y cũng chẳng hề muốn lưu lại nơi lầu các này thêm lúc nào nữa, vội vã thẳng hướng ra đại môn Ngọc Hương Lâu tính bỏ đi luôn.

“Công tử, công tử, người vẫn chưa trả ngân lượng a.” – Tú bà đứng phía sau thấy vậy lập tức la lên.

Bạch công tử xoay người nói: “Ngân lượng? Ta chẳng có gọi cô nường nào hết.”

Tú bà ngọt nhạt: “Người đến đây uống trà rồi, tất nhiên phải trả ngân lượng chứ?”

Bạch công tử ngạc nhiên. Thanh âm khó hiểu hỏi lại: “Uống trà mà cũng phải thu ngân lượng nữa hả? Bà kia! Bà đi chết đi.” – Vừa xong ánh mắt trắng dã liếc tú bà một cái rõ sắc, tức tốc đi thẳng ra ngoài không thèm ngoái lại.

“Người đâu, người đâu mau đến đây, có người uống trà xong quýt tiền!” – Tú bà cố hết sức gào lên cho thật to cho đám gia nhân chạy đến bắt tên mặt trắng kia lại. Có điều khi đám gia nhân của bà ta đến chờ lệnh thì chẳng còn thấy thân ảnh Bạch công tử ở đâu nữa.

—oOo—

Phủ đệ của Lục Vương gia tên là Bích Hoa. Quả thật tên đẹp ra sao, thì trong phủ cũng như vậy.

Bích Hoa, sắc trắng bạc trong ngần, thanh cao, diễm lệ. Mỗi lần đến hai mùa xuân thu, Bích hoa nở rộ sáng bạch cả một vùng tựa như nước suối trong vắt lóng lánh khoe sắc dưới ánh triều dương liễm diễm, thanh đậm êm đềm như một bức tranh nền nã.

Lục Vương gia họ Hoàn tên gọi Vũ Chi, trời sanh tính tình phong lưu, chỉ sợ thiếu mỗi đa tình.

Hai vị phu nhân của Hoàn Vương gia như hoa tựa ngọc, sắc đẹp không đâu sánh được, quốc sắc thiên hương, tánh nét nhu mì dằm dằm, cai quản phủ đệ của tướng công trên dưới trong ngoài, gọn gàng phép tắc. Gia đình nô tỳ trong nhà ai ai cũng kính phục.

Một người tên là Lâm Vân, người còn lại tên Dương Kha. Chỉ tiếc là sau khi nàng Dương Kha ấy sanh hạ nhi tử xong, bất hạnh mà hương tiêu ngọc vẫn, để lại nhi tử bơ vơ bên cạnh tướng công. Vì thế đến nay Hoàn Vương gia chỉ còn lại một phu nhân là Lâm Vân, vẫn chưa chịu tục huyền cùng cô nương nào cả.

Hai tiểu hài tử của Hoàn Vương gia tuy chỉ hơn kém nhau một tuổi, nhưng tính cách hai đứa trẻ lại có sự khác biệt rất lớn.

Nhi tử của Lâm Vân tính nghịch quỷ quái nhưng không phải là một đứa phá hoại hung dữ, còn tiểu bảo bảo của Dương Kha tuy rằng trầm ổn nhưng tuyệt không hề yếu đuối hèn nhát.

Đứa đầu tên Lộng Ngọc, đứa sau tên Nhã Văn.

Nhã Văn từ trước đến nay chỉ thích yên tĩnh, hay nuôi dưỡng những con thú cưng nhỏ nhỏ ôm vừa vòng tay mà thôi. Cậu từng nhặt về một tiểu bạch thỏ, chỉ lớn bằng bàn tay, nuôi đến hai năm cũng không dài ra thêm một tấc, vì vậy càng ngày càng cưng chiều con thỏ này, cũng do thế mà đặt tên cho nó là Quỳnh nhi.

Quỳnh, cũng chỉ là mỹ ngọc, thứ ngọc tỏa sáng trên bảo trác tuyệt, nhưng kỳ thật chỉ là cái tên trong lúc Nhã Văn cùng ca mình nô giỡn nhau nghĩ ra mà thôi.

Tiết xuân vừa đến. Trăm hoa đua nở. Hoa mai khoe sắc vàng rực rỡ nơi góc vườn. Khoảnh sân chi chít cánh mai vàng rực trông như một hồ nước hứng lấy ánh dương quang phổ chiếu. Hoa đào đua sắc thắm đỏ rực điểm xuyến cho khu vườn thêm phần sinh động, thổi thêm sức xuân vào phủ đệ rộng lớn.

Pha một bình trà hoa lai, hương thơm dịu ngọt thoang thoảng lan xa. Trên bàn đặt vài đĩa thức ăn đơn giản mà ngon mắt. Ôi vui thú chính là đây.

Ngồi trong hậu viện, ngắm nhìn khu vườn xuân sắc bao trùm từng ngõ ngách, ngẫu hứng nhắm đôi chút ngụm trà, mùi vị quả khác thay. Tư vị thơm lừng vang vọng nơi cuống họng chìm đắm trong mai đào nhị sắc hòa hợp bách hương.

Hoàn Vũ Chi nguyên muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng bất ngờ bên tai lại vang lên tiếng cười giòn tít tít của trẻ con, không đành lòng ngồi lại liền đứng dậy tìm hiểu.

Đi khoảng vài bước nhìn sang một khoảnh sân, chỉ trong thấy một mái đầu buộc búi tóc màu nhạt của nam đồng đang ngồi xổm trong bụi cỏ, còn một cậu trai kia đang đứng ở kế bên, trong tay nắm lấy một chạc cây.

Thì ra là hai nhi tử khả ái nhà hần.

Vũ Chi khẽ cười, tiến lại gần một chút, lặng lẽ quan sát.

“Quỳnh nhi, lại đây.” – Nhã Văn ngồi xổm một bên khẽ cất giọng ôn nhu gọi thỏ con mau quay trở về, lòng sợ mình nói to quá sẽ khiến thỏ kia hoảng quá bỏ chạy mất.

Lộng Ngọc sử dụng chạc cây hươu loạn trên mặt đất. Một lát sau hần quát lớn: “Quỳnh nhi, ăn cỏ!”

Bạch thỏ bỏ chạy.

“Ca, người dọa nó sợ mất rồi...” – Nhã Văn ngẩng đầu, ánh mắt oán trách nhìn Lộng Ngọc. Gương mặt phụng phịu khiến kẻ làm cha như hần thấy tâm trạng vô cùng sáng khoái.

Lộng Ngọc mạnh dạn nói: “Đệ ngày nào cũng chỉ biết ôm nó vào lòng, vuốt ve nuôi dưỡng, chẳng khác đám con gái nữ nhân suốt ngày trốn trong phòng. Thỏ con, không phải là ăn cỏ sao hả? Quỳnh nhi, ăn cỏ!”

Bạch thả lại chạy xa thêm vài thước nữa.

Lộng Ngọc tiến thẳng lên, bàn tay nhỏ bé vừa đưa ra liền túm chặt được hai lỗ tai dài của Quỳnh nhi. Hắn khoải trái xách bồng thả con lên. Con thả treo lưng lửng đưa qua đưa lại, hai chân co rúm vào thân, vẻ mặt sợ hãi.

Nhã Văn kinh hoảng la lên: “Ca, đừng xách như vậy nữa, làm vậy nó sẽ bị thương đó!”

“Con thả là phải xách nó như vậy chứ còn gì nữa, đệ đừng nhao nhao lên như thế, chờ đó.” – Lộng Ngọc dùng chạc cây đâm qua đâm lại vào bụng của thả con, khiến bạch thả ra sức giãy dụa tránh né nhưng không làm sao thoát được.

3. Chương 3

Lộng Ngọc tiếp tục chọt chọt thêm mấy cái nữa. Tiểu bạch thả bị xách bồng lên không xoay hết nửa vòng. Đôi tai xoắn lại, mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

“Ca, ca thả nó ra, cứ tiếp tục như vậy, Quỳnh nhi sẽ chết mất đó!”

Lộng Ngọc căn bản không hề để ý đến đệ đệ hắn. Hai mắt híp lại ra điều rất quỷ quyết nhìn chăm chăm con thả. Đôi mắt xéch dữ dần nheo nheo muốn hóa thành hai đường chỉ thật dài, nhắm nhe con thả không chịu tha. Nơi đuôi mắt chằm chằm nốt ruồi son chích lệ thập phần liêm diêm. Nhìn hắn thời khắc này có chút tà khí mị hoặc bao quanh lấy thân người mà cũng kể như tổng lại đó chính là khí chất cùng tính tình của hắn. Ngay lúc ấy dương quang chiếu hạ lên thân hình nam hài, phơn phớt nét mi, lả lướt đậu lại nơi đuôi mắt hữu tình tựa một viên huyết sắc ngọc châu được khảm một cách tỉ mỉ lên gương mặt trắng ngần như khắc nên từ tuyết của hắn.

Nhã Văn đang ngồi chồm hồm bên cạnh, xoay lưng về phía Hoàn Vũ Chi.

Xắn tay áo lên một khoảng, để lộ hai cánh tay tuyết bạch thanh mảnh. Dưới ánh triều dương thoạt nhìn tưởng như đường nét bao bọc bên ngoài tỏa sáng tựa pha lê.

Hoàn Vũ Chi trông thế cực kỳ tò mò, không biết hai cậu con trai của mình tính làm việc gì nữa.

“Trời ơi, ca...” – Nhã Văn bất thành linh kinh sợ hô lên. Xúc giác trên mặt dường như hóa thạch.

Hoàn Vũ Chi thấy vậy cũng lo, cẩn thận bước về trước vài bước xem sự thể ra sao.

Thì ra, Lộng Ngọc kéo miệng thả con ra, dùng hết sức tổng nhét cổ vào trong. Thả con chỉ liên tục vùng vẫy, nét mặt như cầu cứu chủ nhân của nó.

“Nhã Văn, đệ xem. Ta đã nói rồi đấy thôi, thả chính là thích ăn cỏ nhất đó. Quỳnh nhi ăn cỏ hưng phấn tới độ toàn thân phát run luôn rồi này.” – Phút hào hứng của trẻ con cùng với việc dùng sức ép thả con ăn cỏ khiến cậu mồ hôi rịn ra nơi trán. Thở phì phò, Lộng Ngọc đưa tay áo lên chùi mồ hôi nơi trán. Mặt lộ vẻ háo hức thấy rõ.

“Ngọc nhi, ăn cơm thôi.” – Thanh âm Hoàn Vũ Chi bỗng nhiên nhẹ nhàng cất lên sau lưng Lộng Ngọc.

Lộng Ngọc nghe vậy quay đầu lại, vừa cười tủm tỉm vừa nói: “Cha, hài nhi vừa mới ăn xong rồi.”

Hoàn Vũ Chi nghe lời con trẻ, hiền hậu đáp: “Người, không phải là ăn cơm sao? Ngọc nhi, ăn cơm.” – Nụ cười mỉm chỉ ẩn hiện nơi khóe môi, ánh nhìn hướng về nhi tử trù mẩn.

Phụ thân nói hài tử chẳng thể không nghe, cơ mà bướng bỉnh như thế thì phải dùng uy lực để lôi đi thôi. Hoàn Vũ Chi nắm lấy cánh tay có đôi chỗ dính bùn đất của Lộng Ngọc kéo cậu đi. Hai cha con rảo bước hướng về phía trù phòng. Một bên cố tha, một bên cố trì.

“Cha, đừng mà đừng mà, con sẽ không ép nó ăn nữa, con sẽ không ép nữa!”

Thì ra vẫn còn biết được bản thân mình làm sai chuyện gì rồi đây.

Hoàn Vũ Chi thấy con mình đã biết lỗi liền ngồi xuống. Hai tay hắn đưa ra ôm lấy tiểu bạch thổ bị Lộng Ngọc ném lên không trung rồi rơi xuống, vuốt ve lớp lông mao mượt như nhung của thổ con: “Ai da, bị quạ đến mức dơ hết cả rồi. Ta sao lại có thể sinh ra được một đứa con tàn nhẫn như vậy chứ. Ngọc nhi, con phải học theo Nhã Văn, ở trong phòng nhiều nhiều một chút, xem nhiều thư khó điển tích một chút, đừng tập theo thói mấy đứa trẻ ngang ngược quạ phá hỗn láo ngỗ nghịch bên ngoài.”

Lộng Ngọc kiêu ngạo, trả lời phụ thân: “Tất cả nhiệm vụ cha giao cho con làm con đều hoàn thành hết mà.”

Hoàn Vũ Chi đang tính đưa tay bẹo má con mình một cái, nhưng mà vừa trông thấy khuôn mặt tiểu lệ của tiểu hài tử liền thôi, chỉ đưa tay vỗ vỗ lên đầu con mình rồi ôm tiểu bạch thổ rời khỏi đình trở ra hậu hoa viên. Trong lòng có chút lo nghĩ nhưng biểu tình tuyệt chẳng hề lộ. Bước đi thong thả có chút thanh thoi dần khuất dạng nơi môn khẩu.

Lộng Ngọc thấy phụ thân đi rồi mới đưa tay sờ sờ lên đầu mình, trong đầu cảm thấy khó hiểu.

Nhã Văn giương đôi mắt ngây thơ to tròn nhìn chăm chú vào mái tóc trên đầu Lộng Ngọc, ngạc nhiên nói: “Ca, tóc trên đầu ca thật giống lông mao quá đi.”

Lộng Ngọc vừa nghe hết câu liền vùng tay gõ lên đầu Nhã Văn đánh bốp.

“Ô... Đau quá a, đệ phải đi nói cho cha biết thôi.” Nhã Văn đưa tay tích cực xoa lấy đầu cho đỡ đau, tay kia chỉ chỉ vào hướng Hoàn Vũ Chi vừa rời khỏi. Khuôn mặt mếu xệch.

Lộng Ngọc hung hăng nói: “Đệ nói đi, đệ nói cha rồi thì tất cả cỏ trong sân này đều của Quỳnh nhi hết!!!”

“Ca hảo biến thái, ca hảo hung... ô ô...”

Một đứa đứng phía sau khóc lóc, một đứa thì bực mình cáu tiết, dậm dậm chân xuống đất.

Hoàn Vũ Chi ôm bạch thổ ngồi trong đình viện.

Ngón trở thon dài trắng muốt khê khàng ôm lẩn, chậm chậm vuốt ve lên tấm nhung mao tuyết bạch của Quỳnh nhi.

Quỳnh nhi ngẩng đầu. Ánh mắt hồng hồng nhìn lấy hắn. Thanh bình và yên ả.

Đôi mắt đó, cứ giống như thứ đá mã não đỏ tươi rực rỡ vậy. Vô cùng thu hút, vô cùng huyền hoặc. Nhìn xoáy sâu vào, hẳn như đó là một mê cung huyền bí khó lòng khám phá được hết, cũng như tính cách ấy, con người ấy... Băng quơ...

Hoàn Vũ Chi mỉm cười đựng đưa nhẹ đầu. Ôi, đứa con lớn của mình sao có thể nhẫn tâm ăn hiếp bắt nạt con vật dễ thương tội nghiệp như thế này chứ.

Chẳng biết hắn ngăn người ra bao lâu, Quỳnh nhi chán chỗ bắt đầu ngo ngoay muốn nhảy xuống khỏi thân hắn.

“Quỳnh nhi, dù thế nào ta vẫn có cảm giác ngươi rất giống với một người.” – Nụ cười ôn nhu nhẹ nở trên khuôn miệng. Ánh mắt nâu nhạt hữu tình đắm đuối tia nhìn phút chốc giãn ra hóa thành đường cong vô cùng hỷ lạc. Hàng phượng nhãn tựa thu sương điểm điểm, trong sáng long lanh như nước chảy vô tình lại hữu ý. Suối tóc đen bóng phản chiếu trước ánh dương quang nhảy nhót tung mình trong đình viện phất phơ trước cơn gió mỏng mảnh luồn qua từng chân ti kẽ tóc, khê lay động nơi bờ vai vững chãi.

“Một tên tiểu tử ngốc đến mức không thể ngốc hơn. Y mang họ Bạch, nên y cũng rất thích vận y phục màu trắng. Tổng thể toàn thân chỉ một màu tuyết ngân liễm diễm thật trong sáng. Cũng giống như ngươi vậy.”

Quỳnh nhi thừa dịp hắn không để ý, thót xuống đất rồi nhảy lẩn vào bụi cỏ gần đó. Nụ cười y cực nhẹ nhàng băng khuâng. Cảm giác ngọn gió nhỏ nhồi nơi đình viện len lén mơn lên gò má góc cạnh của hắn mang theo cảm giác thích thú xen lẫn chút gì đó khó hiểu.

“Vương gia, đại phu nhân thân thể không tốt rồi. Người mau mau đến xem.” – Một người nha hoàn vội vàng chạy đến trước mặt hắn thông báo. Hơi thở đứt quãng không ra hơi. Trong lòng hắn bắt giác tia bất an xâm chiếm, muốn bộp chặt lấy con tim đang đập.

Nhị phu nhân đã tạ thế, vậy nhưng trong vương phủ vẫn dùng quy củ như lúc trước: gọi là Lâm Vân đại phu nhân, không phải là phu nhân.

Vũ Chi tức tức đứng dậy. Lực đạo theo đà hất chiếc ghế tựa bằng trúc ngã nhào trên mặt đất.

Lộng Ngọc quỳ trước giường, hai tay nắm chặt lấy bàn tay yếu ớt xương xương của Lâm Vân, phủ phục không nói tiếng nào. Nét mặt u ám đầy nỗi âu lo nhìn hai mắt mẫu thân khép chặt, bần bật giấc tiên trong hơi thở khô khè.

Vũ Chi đi vào phòng, liền ngồi ngay thẳng bên cạnh phu nhân. Lộng Ngọc thấy phụ thân đến liền buông tay mẫu thân ra. Lực Vương gia nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy guộc của nương tử, áp lên mặt mình. Thanh âm tỉ tê như năn nỉ: “Tiểu Vân, muội thấy chỗ nào không khỏe?”

Dung nhan lúc thường ngày của Lâm Vân kiều diễm tuyệt thế là thế, giai lệ mị kiều là thế, mà nay thương bạch tiêu tụy. Ánh mắt chậm chạp mở ra, thều thào đáp lời phu quân: “Hình như đã trúng phải phong hàn, không có gì nghiêm trọng đâu.”

Lộng Ngọc không chút an tâm: “Mẫu thân, con ra ngoài thỉnh đại phu cho người.”

Nhã Văn nghe vậy lập tức ngăn cản: “Để đệ đi sai hạ nhân mời cho, người là mẫu thân của ca ca, ca nên ở đây để chăm nom cho người thì hơn.”

Sắc mặt Lộng Ngọc có vẻ tối sầm lại, nhìn theo bóng lưng Nhã Văn đi ra khỏi cửa rồi mới chịu quay vào với mẫu thân. Trong tâm đứa trẻ này chẳng có chút nào an tâm khi để cho tiểu tử nhút nhát này đi tìm đại phu cả.

Đang lúc Nhã Văn vừa ra đến cửa tính nhờ thị vệ đi thỉnh gấp đại phu về chữa trị cho đại nương liền thấy một người đang đứng tựa lưng vào cửa. Dáng dấp phiêu dật. Dải lụa trên phát quang màu trắng muốt hòa cùng hắc phát ***g lộng tung bay trước gió. Người đó toàn thân vận bạch y. Tà áo thuần khiết cuốn theo từng cơn gió mỏng mảnh đầy uy lực. Làn môi đỏ thắm nổi bật trên nước da trắng ngọc kiêu khiết. Hàm răng trắng đều hơi hé lộ như thì thầm điều gì đó vào không trung. Ánh mắt trong veo lơ đãng ngắm nhìn khung cảnh uể oải trôi đi. Diện dung thanh tú, khôi ngô xinh đẹp. Nhìn qua ước độ y chắc chắn lớn hơn bảy tám tuổi, nhưng lại mang một bộ dạng của thiếu niên như vậy. Nhã Văn không khỏi lạ lùng trước khách nhân không mời mà đến này.

Thiếu niên nọ quay lại nhìn Nhã Văn khẽ mỉm cười: “Ta có thể trị được bệnh tình của Vương phi.”

Nhã Văn trong lòng kinh ngạc hết sức, nhưng thời gian quá cấp bách, đành đánh liều đưa người lạ nọ thẳng vào trong phòng. Không khí trong phòng vẫn bình yên hết mực dù gia nhân bên ngoài đang nháo nhào lên vì bệnh tình của Vương phi. Chỉ thấy Hoàn Vũ Chi đang ôm chặt lấy bàn tay bạch nhược của Lâm Vân. Ánh mắt đầy đắm chiêu lo lắng không chút phân tâm. Sắc mặt hẩn trọng ồ chăm chú quan sát phu nhân mình.

Thiếu niên cười nhạt, cất lời: “Hoàn Vương gia, tay người có lẽ nên buông ra rồi đây, ta đến để trị bệnh.”

Hoàn Vũ Chi ngẩng đầu. Nhìn thấy người trước mắt lập tức sắc mặt có chút kinh ngạc, thanh âm ngập ngừng: “Bạch công tử... Người tại sao lại đến? Người đến trị bệnh cho phu nhân ta?”

Bạch công tử chậm rãi đáp lời: “Phải, Hoàn Vương gia không lẽ muốn ở trong phòng xem ta trị liệu cho phu nhân ngài thế nào nữa sao?”

Hoàn Vũ Chi nghe đến đây lập tức đứng dậy, giọng nói nhỏ nhẹ hòa nhã: “Ta không biết là người cũng biết trị bệnh.”

Bạch công tử ngăn người ra một chốc. Bất thần tỉnh lại, liền khẽ cúi đầu tiến đến bên giường Lâm Vân: “Vương gia không chịu ra ngoài, thì tiểu bệnh này sẽ chuyển thành đại bệnh đó.” – Kèm theo ánh mắt khinh miệt không thèm để ai mất. Tiểu dung ngọc diễm lóa lên khiến kẻ kia có chút ngây dại.

Hoàn Vũ Chi gật gật đầu, nhanh chóng dẫn Lộng Ngọc cùng Nhã Văn đi ra khỏi cửa để Bạch công tử bình tâm chuyên chú trị bệnh cho nương tử mình.

Ước chừng thời gian độ nửa trắn trà, một tiếng kẹẹt... vang lên. Thân ảnh trắng muốt của Bạch công tử thanh thoát bước ra khỏi phòng. Sau khi đóng cửa lại đàng hoàng, vừa xoay người chuẩn bị rời đi liền vang lên bên tai thanh âm của Lục Vương gia – Hoàn Vũ Chi tức thì hỏi han: “Sức khỏe nàng ấy có ổn không.”

Bạch công tử hừ mũi khinh miệt, giọng nói chua ngoa cay nghiệt: “Tiểu phong hàn mà thôi,. Nhưng nhìn các người đối xử với phu nhân người như vậy quả thật là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

Hoàn Vũ Chi tiến đến gần Bạch đại phu vài bước, cười cười nói: “Cảm tạ người. Ân, người có thu ngân lượng không?”

Bạch công tử nghiêng nghiêng đầu, trả lời: “Ta không thích ngân lượng.”

Hoàn Vũ Chi nhẹ giọng: “Vậy người thích cái gì?”

Bạch công tử ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu nhạt trầm ấm của hắn, thập phần ngạo nghễ. Ánh mắt thách đố bất cần hiển xuất nét cô độc tự giễu, lại có phần như tiếc nuối cam chịu: “Thứ ta mong muốn, người không cho được đâu. Vĩnh viễn không thể.”

4. Chương 4

Hoàn Vũ Chi phút chốc ngăn người trước ánh mắt lãnh liệt cô ngạo của người đối diện. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, trong trí óc bỗng vụt qua tia ý nghĩ, giật mình hỏi lại: “Bạch công tử, ta vẫn còn chưa biết danh tự của người.”

“Quỳnh Ân.”

Quỳnh Ân – Hoàn Lục Vương gia trong đầu nghĩ thầm ý nghĩa danh tự của y, không khỏi có phần thương cảm. Nhìn lại cả thân người y, y sam trắng muốt tịch tịch liêu liêu, phát phơ trước gió, mong manh yếu ớt. Y tựa như một khối tuyết thạch được tạc nên từ vô số đoá tuyết hoa diễm lệ mà trong vắt. Từng đoá từng đoá, li ti nhỏ bé, liên miên bất tuyệt kết thành tấm lụa mềm mại uyển chuyển quấn quanh thân người thương bạch của y. Nơi y tỏa ra thứ sắc vị của tiết đông giá rét, cũng như tấm lòng y thật sự giá rét trước thế giới này. Khép chặt và lẫn trốn.

Hôm ấy Lâm Vân sinh bệnh, Nhã Văn òa khóc huhu sụt sướt, nước mắt giọt ngắn giọt dài chạy khắp cả phủ đệ tìm Quỳnh nhi mất cả ngày cũng chưa tìm ra được.

Bạch Quỳnh Ân tương ngộ Hoàn Vương gia đến nay, cũng đã được hai năm.

Thời gian trôi thật nhanh. Mùa chuyển giao mùa, cảnh vật thay màu đổi sắc. Giá rét vẫn căm căm, tuyết hoa vẫn rét mướt.

Đêm hôm ấy mưa to tầm tã. Âm thanh lộp độp của nước mưa trút xuống nền đất lạnh lẽo vô tình như trừng phạt, như cứa vào lòng ai những nhát dao. Cỏ cây oằn mình gánh chịu cơn thịnh nộ của thiên không. Đất trời lạnh lẽo mờ nhạt chìm trong sự ẩm ướt đầy u uẩn. Sấm sét ầm ầm, dọa người dọa quỷ. Ánh chớp rạch trời xé nát tâm can của con người khó khăn trong việc tìm kiếm điều gì đó để khóa kín nỗi lòng. Từ ngày Bạch Quỳnh Ân bỏ trốn khỏi Liên Hương đảo đến nay cũng đã mấy hôm, chạy đến Kinh sư lại trụ thêm vài ngày nữa. Trên người không còn một chút tiền bạc nào. Thân lê mạng mồn. Bước chân vô định trên con đường đầy bùn đất cùng nước mưa nhào nhoẹt. Đơn bạc.

Cả người lấm lem đất cát. Bùn trét tứ tung lên y phục trắng ngần. Bộ dạng Bạch Quỳnh Ân lúc ấy nhếch nhác đến thảm hại, đầu bù tóc rối, ướt sũng ôm lấy khuôn mặt xương xương góc cạnh mệt mỏi phong trần lưu lại những ngày nay. Nhìn thấy bộ dạng y ai cũng bỏ đi một nước, không ai thèm để ý đến. Cũng phải thôi, nhân gia có những sự việc nhân gia phải làm, tự bản thân mình sao có thể nhờ vả được. Toàn thân đầm nước. Bộ bạch y thanh thoát kiêu khiết là thế nhưng từ sớm đã giống như một tờ giấy trắng muốt để người ta vấy mực lên mà vẽ bừa vẽ bậy.

Kinh sư có một tòa danh kiều, tên gọi Vạn An kiều. Bởi vì xây nên cây cầu này muôn vàn khó khăn gian khổ, nên trong truyền thuyết dân gian từng truyền lại nơi đây một thời có thủy thần đến hiệp trợ tu bổ xây dựng cây cầu ấy.

Bạch Quỳnh Ẩn bước đi trong mưa. Mưa trắng xóa, mưa xối xả, mưa tối mịt tối mày. Y không thấy đường nên đã dựng phải Hoàn Vương gia nơi chiếc cầu đá lạng lẽ ấy.

Trời vẫn vô tình. Mưa vẫn mưa. Lần dựng phải ấy, chiếc dù tử trúc của Vương gia vô thức lạc khỏi tay người nhanh chóng hạ xuống đất. Âm thanh chạm đất chìm hẳn trong làn mưa bạc trắng đến đau lòng. Quỳnh Ẩn trong người đã vô cùng mệt mỏi, nay lại gặp tình cảnh mưa ướm đầm đìa như vậy càng sinh bực bội nóng nảy trong lòng. Y không thèm để ý đến đôi phương là người như thế nào, đã lớn tiếng mắng người ta như tát nước: “Cút đi, đi đường không có mắt nhìn hả?”

Tránh đình đi thắp từng Hoàn Vũ Chi thấy kẻ khác mắng mỗ chủ tử mình như vậy liền xông thẳng lên trước hăm dọa, hung hăng xô Bạch Quỳnh Ẩn một cái. Bạch Quỳnh Ẩn trong người đang rất yếu chịu phải lực đạo như vậy liền bị ép lùi về sau mấy bước, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng mà ngã ngay ra đất. Thân hình ốm yếu bạc nhược. Tâm trạng ảo não không còn chút tinh thần. Gương mặt nhợt nhạt tuyệt không một chút khí huyết. Vậy nhưng ánh mắt vẫn như vậy, kiêu ngạo kiêu căng, không nường tâm nhìn thẳng kẻ đối diện.

Bất ngờ, một bàn tay trắng muốt chìa ra trước mặt Bạch Quỳnh Ẩn. Sấm chớp bất ngờ lóe lên lại xé rách màn đêm có lẽ đang than khóc cho một tương lai mờ mịt đang ẩn chờ.

Ngón tay thon dài nhỏ nhắn. Da dẻ trắng ngần, dưới ánh chớp thỉnh thoảng lóe lên lại càng thêm phần ảo dị. Bàn tay ấy dẫm nước mưa bao phủ, nhìn qua những tưởng đây là do mỹ ngọc ngưng tụ mà thành. Lấp lánh, trong suốt nhưng đầy rắn rỏi, vững chãi vô phần.

Bạch Quỳnh Ẩn ngồi trên mặt đất tức mình đưa tay gạt đi bàn tay nọ, buồn bực thốt lên: “Hừ. Giở trò mèo khóc chuột à. Cút đi.”

Mưa vẫn vẫn vũ, rền rĩ buồn thương lên mặt đất đau thương. Những tiếng ầm ầm, lộp độp vẫn vang lên. Thương bạc.

Tránh đình đang muốn bồi thêm cái tên ngạo mạn trước mặt chủ tử mình kia thêm một cước nữa lên thân nhưng lại bị Vũ Chi đưa tay ngăn cản.

Hoàn Vũ Chi ngồi xổm xuống, để chính mình có thể ngồi ngang hàng nói chuyện với y. Ánh mắt nâu trầm ảm xoáy sâu vào con người đang co ro trong rét mướt trước mặt: “Công tử, người lạc đường chăng?”

Bạch Quỳnh Ẩn quay đầu đi chỗ khác, không thèm đếm xỉa đến lời hỏi ôn tồn của kẻ kia. Y kiên quyết ngậm miệng không thốt nửa lời, quật cường nhìn ra nơi những hòn đá vô tri vô giác trên cầu đang bị nước mưa dùng hết sức buông mình thả xuống gột rửa đi cái bụi bẩn tích tụ bấy lâu. Thật lâu thật lâu. Sạch sẽ. Trong ngần dưới ánh chớp đầy vũ bão.

Năm đó, hai người hài tử của Hoàn Vũ Chi cũng đã đến tuổi nhập trường. Hai cậu trai dễ thương đều tập tành cắp sách đến trường như bao bạn bè cùng trang lứa khác. Nói đến đây Quỳnh Ẩn lại nhớ lúc mình ra khỏi nhà cũng ở tuổi thiếu niên như thế này, trong lòng nhớ đến phụ mẫu vô cùng băng khuâng khắc khoải. Nghĩ lòng buồn bực, Bạch công tử nhích lên phía trước một chút, không để ý đến trường sam ẩm thấp ướt sũng những nước mưa dính sát vào da thịt vô cùng khó chịu. Trong thâm tâm cũng không muốn nghĩ thêm nữa. Đầu óc y đã mệt mỏi quá sức không còn muốn hoạt động nữa rồi.

Vũ Chi nói:” Nếu như hiện tại ngươi không có nhà để quay về, chi bằng hãy đến hàn xá của ta trú lại một đêm đi. Hong khô y phục, nghỉ ngơi để thân thể thư phục. Sớm hôm sau lại lên đường, được chăng?”

Bạch Quỳnh Ẩn nhìn hần ngồi xổm dưới mưa như vậy, trông thấy nước mưa xối xả tát vào da thịt hần đến mức hai mắt cơ hồ không thể nào mở ra được phải hé ra một đường chỉ thật mảnh để nói chuyện với mình, trong tâm bỗng nhiên cảm thấy những tia suy nghĩ trượt qua rồi biến mất không chút tung tích. Y, một lời chẳng nói.

Hoàn Vũ Chi nghĩ như vậy là y đã đồng ý rồi, nhẹ nhàng đưa tay xốc vào nách Bạch công tử từ tốn đỡ y đứng dậy. Đêm hôm đó mưa vẫn to, sấm chớp vẫn nổ, trời đất vẫn quay cuồng điên đảo trong thói đời ưa thích đổi hờn của thiên không nhạy cảm. Tương lai, chẳng ai biết được nó sẽ ra sao. Hiện tại, chưa chắc gì đã sống tốt. Ngăn trở, vốn có rất nhiều ngăn trở, vô số ngăn trở tồn tại giữa những tâm hồn mà chặt đứt đi sợi dây kết nối mỏng manh vẫn chưa kịp thành hình.

Gương mặt Bạch Quỳnh Ẩn vương sắc hồng đáng yêu. Y cảm thấy ngượng ngùng. Y cảm thấy hổ thẹn. Nhưng cũng may cho y, dưới trời mưa không phân rõ được đâu là đâu như thế này, tia cảm giác ấy, mảng hồng ngân nơi gò má nõn nà ấy thật nhanh sau liền bị nước mưa tẩy sạch đến vô ảnh vô tung. Đất trời vẫn lặng lẽ trước sóng gió chưa biết khi nào xảy ra.

Đêm hôm đó, Bạch Quỳnh Ẩn trụ lại Liễu Bích Hoa trạch.

Giờ Hợi chính khắc.

Trong phòng khách, bếp lò nghi ngút khói bốc lên. Những chấm li ti màu đỏ cam của lửa sưởi ấm căn phòng. Chẳng mấy chốc, rượu cay nồng ấm nóng khiến toàn thân phát nóng. Trời kia có lạnh, nhưng trong tâm cũng đủ cảm thấy thật ấm áp rồi.

Tắm xong, Bạch Quỳnh Ẩn ngồi bên cạnh bếp lò. Hai tay y không tự chủ được liền đưa đến gần lò lửa để sưởi ấm. Trong lòng cảm thấy vô cùng thư sướng, tinh thần thoải mái tịnh khang. Cả người lạnh đến phát run. Đôi bàn tay trắng ngần như ngọc tuyệt mỹ tạo nên ma sát tạo ra nguồn nhiệt áp lên nơi gò má, nơi cổ, nơi miệng giúp thân thể dần ấm lên chống lại cái lạnh quý quýệt đang tìm cách hạ gục sức khỏe y.

Chỉ trong chốc lát, hương thơm thanh khiết đầy diệu hoặc của cánh hoa rải trong bồn tắm thoang thoang khắp căn phòng. Hương hoa len lõi pha trộn với thứ hương quế hoa tứ quý nồng đậm thơm ngát lượn lờ trong không trung đem lại cảm giác dễ chịu thư phục, chẳng mấy chốc khiến người khác cảm thấy mí mắt nặng trĩu muốn sụp xuống chỉ muốn cuộn chăn bông lại đánh một giấc để hồi phục tinh thần cùng sức khỏe sau những ngày nhọc mệt.

Đang sưởi lửa, bất thần cảm thấy một cổ hương khí lạ lùng không hiểu từ đâu mơ mơ hồ hồ trộn lẫn vào lớp không khí trong phòng khách. Bất giác...

Bạch Quỳnh Ẩn cảm thấy làn hương này thật có tác dụng an thần, không lâu sau mí mắt híp lại. Giấc tiên nhanh chóng kéo đến khóa lấp tâm hồn con người vào những giấc mộng Nam Kha. Tiết trời hãy còn lạnh. Trong phòng tiếng bếp lò vẫn lách tách vang lên. Tiếng hô hấp đều đặn của con người chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Trước khi nhắm mắt lại chìm hẳn vào giấc ngủ quỵên rũ đang mời gọi lấy mình kia, y mơ hồ nhìn thấy có một người đẩy cửa tiến vào, chưa kịp nhìn rõ dung mạo người đó là ai. Mơ hồ rơi vào cõi vực không đáy khó lòng trở lên được.

Sau đó, đối với y, bất kỳ cảm giác gì cũng không còn cảm thấy được nữa.

Mãi cho đến khi sáng sớm hôm sau, tỉnh dậy. Bàng hoàng.

Ngồi thẳng dậy, hạ thân truyền đến một trận đau nhức kịch liệt. Thất lực như muốn đoạn lìa làm hai. Cả người không còn chút sức lực nào để nhấc dậy. Y hoảng loạn nhìn lại trên giường chỉ thấy tiên huyết đầm đìa, có vết đã khô, có vết hãy còn ướt ươn ướt. Nhơ bẩn. Lộn xộn. Hỗn loạn. Thất thần.

Nhận thức được việc gì đã xảy đến với mình, từ đầu ngón tay cho đến trong lòng sâu thẳm của Bạch Quỳnh Ẩn, một khắc mọi thứ liền hóa băng. Lạnh lẽo vô hồn. Thấu tâm triệt cốt. Đau. Xót. Căm. Phẫn.

Y trước nay chưa từng có quan hệ giường chiếu hay cùng chăn cùng gối với bất kỳ ai, thế nhưng trước nay Bạch công tử theo học y thư, y thuật thế nào, thân thể thế nào, phát sinh chuyện gì, chính y, chính bản thân y là người rõ ràng nhất.

Chính ta là người rõ ràng nhất. Rõ ràng nhất...

Tiếng vọng nơi đáy vực cứ ngân dài ngân dài kéo theo tâm hồn hóa băng thạch rơi thẳng xuống dưới kia không chút thương tình.

5. Chương 5

Cổ vắt óc nghĩ lại việc đêm qua, trong đầu bất thành linh buốt thống không chịu nổi, y phải điều khí để áp chế cơn đau. Nhìn quanh quất khắp phòng không thấy có ai bên cạnh, dù vậy y vẫn chắc chắn rằng đêm hôm qua đã có người vào đây. Và bây giờ đây, thân người y rã rời không chút sức lực với cái lạnh khắc nghiệt dần xé bóp nát tâm can.

Không hiểu sao y lại cảm thấy xấu hổ trước tình cảnh này. Gương mặt phỉếm hồng. Ngượng ngùng. Ánh mắt len lét nhìn khắp xung quanh để rà soát thêm lần nữa. Roẹt. Y kéo tấm chăn bông lên trùm kín cả đầu. Không khí như hóa thạch bên trong phòng. Trái tim y đập mạnh mẽ đầy sợ sệt. Cảm giác lạ lẫm đầy mạo hiểm bao phủ khắp căn phòng. Y sợ.

Trong lòng thầm nghĩ lại con người tối hôm qua đã gặp bên cầu ấy, con người đã đưa tay xóc nách y đỡ dậy trong đêm mưa tầm tã, giả sử như thật sự là người đó, thì có gì mà không thể cơ chứ. Chính bản thân y đã từng vụt qua tia ý nghĩ đó, thử hỏi hắn làm sao không thể.

Tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên. Y giật mình thẳng thốt quay ngoắt ra phía cửa. Cả người vẫn còn bẹp dí trên giường không thể nhúc nhích. Y thật sự không muốn gặp ai trong lúc này, hoàn toàn không muốn trong bộ dạng như thế này. Chưa kịp bình tĩnh đã nghe thanh âm cất lên của một đồng tử tiến vào vấn an.

“Công tử, Vương gia có lệnh cho tiểu nhân hỏi xem người thích ăn điểm tâm gì.” – Tên đồng tử này thái độ ngược lại rất cung kính, không một chút điểm nào dám thất lễ với y.

Quỳnh Ẩn túm chặt lấy ra giường, trong lòng dậy lên nỗi chua xót khôn nguôi. Đôi tay nhanh chóng kéo ra giường che dấu đi huyết tích trên giường. Thanh âm y cố gắng bình tĩnh kiềm chế không để cho bản thân phát hỏa: “Vương gia đang ở đâu?”

Đồng tử nọ trả lời: “Vương gia đang ở trong phòng của Đại công tử.”

Bạch Quỳnh Ẩn hỏi lại: “Hắn đi từ lúc nào?”

“Tối hôm qua sau khi Vương gia trở về liền về phòng của Đại công tử dạy cho công tử luyện chữ, đến bây giờ vẫn chưa hề rời khỏi đó.” – Đồng tử thành thật trả lời

Ánh mắt Bạch Quỳnh Ẩn lóe lên những tia nhìn kinh hoàng, dường như y vẫn chưa tin vào chính tai mình: “Người xác định hắn chưa hề ra khỏi đó không?”

Người đồng tử đó nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi nói: “Giờ Tý nhị khắc Vương gia có ra ngoài, thường trăng một lát rồi sau đó lại trở vào trong phòng ngay.”

Bạch Quỳnh Ẩn rùng mình, toàn thân phát nhiệt. Trên trán muốn đổ mồ hôi hột, y chỉ khẽ thở dài một tiếng. Thanh âm chán chường cất lên trả lời đồng tử: “Người ra ngoài đi. Hiện tại ta không muốn ăn.”

Đồng tử nọ dạ một tiếng rồi cung kính lui ra ngoài. Nặng nề lách mình qua khe cửa thả những mảng bụi mờ nhạt lên sàn nhà, bàn ghế, nhưng thủy chung vẫn không thể xua đi cái giá lạnh đang quấn trọn lấy tâm can y.

Đợi đồng tử kia hoàn toàn rời khỏi, Bạch Quỳnh Ẩn đưa hai tay che lấy mặt, dù sao vẫn không nhịn được mà thở dài một tiếng. Xót thương cho y, cho chính bản thân y. Không thể ở lại nơi đây được. Dù sao chính bản thân ta cũng đã phiền lụy người khác, nếu tiếp tục lưu lại thì loại sự tình này không lẽ cứ kéo dài sao? Hắn cũng đã thành gia lập thất, thê nhi đủ đầy. Một kẻ không nhà không cửa như ta, chẳng qua chỉ là hoa thơm bướm lạ đối với hắn mà thôi. Lưu lại chỉ càng khiến người khác dè bĩu khinh khi khi mọi việc vỡ lở mà thôi.

Ngọn nến trong phòng từ sớm đã cháy hết, bắc đèn bất động trong nền sáp khô cứng thả những giọt ngưng lại giữa không trung. Một làn khói trắng mờ mỏng mảnh nhả vào không khí đem theo thứ màu xám xanh càng khiến người khác cảm thấy rợn người từ từ bốc lên nơi bắc đèn màu đen u ám. Để đèn vương những

dòng sáp chảy dài khô cứng màu đỏ tươi đến nhức mắt. Không khí chỉ một làn tĩnh mịch. Hai bàn chân y bất giác cảm thấy thật lạnh lẽo. Cái lạnh cuối cùng cũng đã xâm nhập vào thân thể y một cách thành công. Nỗi sợ đã áp chế được bản thân Bạch Quỳnh Ẩn.

Lặng lẽ cùng rón rén nhấc thân thể đau nhức lui về phía đầu giường tựa lưng vào thành ghế, tiên huyết hình như lại bộc lưu. Cơ thể nhơ nhớp trong cảm giác ẩm ướt càng khiến y thêm phiền muộn đau đớn. Toàn bộ không còn một chút cảm giác gì cả. Không hơn gì một người đã chết. Thật sự cõi tâm y đã chết.

Lúc y hôn mê đi chính là giờ Hợi chính khắc.

Như vậy đã rõ...

Ngày ngày hôm ấy Bạch Quỳnh Ẩn không từ mà biệt.

Ngày hôm sau, sau khi Bạch công tử rời đi, một người gia đình trong Vương phủ bất ngờ chết trong đình viện, không rõ nguyên nhân.

Vài ngày sau, Nhã Văn đang lúc chơi đùa gần Bích Hoa Trạch đã tìm được một con thỏ hoang.

Thời gian Bạch Quỳnh Ẩn cùng Hoàn Vương gia quen biết nhau đã đủ dài, nhưng số lần tương phùng nhau kể ra không phải là ít mà là cực kỳ ít, chính là rất hiếm khi hai người họ gặp mặt nhau.

Lần thứ hai kiến diện, Bạch Quỳnh Ẩn đã không còn giống như trước kia nữa, vậy mà nhân duyên hay chẳng là nghiệt duyên đã sắp đặt hai con người họ tương phùng nhau nơi thanh lâu nữ tử.

Hoàn Vương gia trước nay hỉ hảo mỹ sắc, lạ lùng là Người lại cực kỳ rất thích những cô nương trên mặt có nốt lệ chí yêu vũ mị kiều, quyến rũ câu dẫn hồn phách nhân tâm kẻ khác. Mà Hoàn Vương gia thì đương nhiên là càng thích rồi.

Tư Đồ Thế Tầm từng hỏi hấn vì sao lại thích những mỹ nhân trên mặt vương tỳ vết như vậy, hơn nữa những cô nương trên mặt có nốt lệ chí như vậy số mệnh tình duyên rất nhiều ngang trái đau khổ, quả thật là đại bất cát lợi. Đến tận bây giờ, dù nói là hảo hữu nhưng họ Tư Đồ vẫn không bao giờ hiểu được tên bạn chí cốt kia của mình muốn làm gì cả.

Vũ Chi nhẹ nhàng thu lại chiết phiến, dùng cán quạt hướng về phía một nữ tử bán mình nuôi thân trên mặt có nốt lệ chí chỉ chỉ. Thanh âm từ tốn thông thả giải thích cho bằng hữu của mình: “Loại nữ tử này cho dù có đang cười, cũng có cảm giác như đang lưu lệ vậy, chẳng qua chỉ là tích ngọc liên hương mà thôi. Không có gì khác đâu.”

Lúc hấn nói câu này, Bạch Quỳnh Ẩn bất ngờ xuất hiện trước mặt hấn. Tiểu dung ngạo nghễ vẫn án: “Hoàn Vương gia thật có nhã hứng a.”

Từ lần đầu tiên gặp Bạch Quỳnh Ẩn đến nay cũng đã mấy tháng ròng rã rồi, giờ đây thỉnh thoảng đứng trước mắt như vậy, Hoàn Vũ Chi nhất thời giật mình ngỡ ngàng không kịp phản ứng gì cả.

Thấy đối phương không nói gì, nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ của Bạch Quỳnh Ẩn tắt ngấm ngay lập tức. Thanh âm thanh lãnh cô ngạo: “Quý nhân hay quên sự quá nhỉ. Vương gia không nhận thức được thảo dân là ai cũng hay thật nhỉ.”

Vũ Chi không rõ người trước mặt nay thân thể ra sao, quê quán chỗ nào, đột nhiên tiến ra trước mặt nói những câu không rõ đầu đuôi gì cả. Hấn cố gắng lục lọi trong trí nhớ giàu sang quyền quý của mình thêm mấy lần nữa, rồi mới nhẹ nhàng cầm chiết phiến trong tay đánh xoạch. Chiết phiến bung ra, trên tay chủ nhân càng xa hoa. Hoàn Vũ Chi phe phẩy chiết phiến, thanh âm chậm rãi: “Thì ra là vị công tử lần trước từng lưu lại làm khách nơi tề xá, vẫn còn chưa kịp thỉnh giáo quý tính đại danh.”

Bạch Quỳnh Ẩn ngồi, đáp lời: “Kẻ thấp hèn này họ Bạch.”

Hoàn Vũ Chi bật cười trước cách nói của đối phương: “Bạch công tử cũng đến nơi này tầm hoan tác nhạc sao, quả thật là duyên phận. Duyên phận.”

Bạch Quỳnh Ẩn không thèm đếm xỉa đến câu nói kia. Nụ cười hờ hững nở trên môi nhạt nhẽo đầy lạnh lùng. Y lắc lắc đầu: “Tại hạ không hảo nữ sắc.”

Hoàn Vũ Chi nhướn mày trêu chọc: “Vậy không lẽ Bạch công tử đây đã độn nhập vào cửa Phật từ bi rồi chăng?”

Hoàn Vương gia đối với những người giả nhân giả nghĩa, ra vẻ ta đây thanh khiết trong sáng trước giờ chưa từng có thiện cảm, đừng nói là hảo cảm. Hắn nói câu này, kỳ thực muốn hỏi Bạch Quỳnh Ẩn không hảo nữ sắc, vậy đến nơi yên hoa chi địa này tính làm cái gì đây. Quả nực cười, người họ Bạch, tính cho rằng người tiêm trần bất nhiễm đầy hả, hành động của người ngược ngạo thật.

Quỳnh Ẩn vừa nghe đã hiểu ngay ý tứ câu nói của người đối diện, vẫn không hề nổi giận. Y chỉ mỉm cười nhẹ nhàng như tuyết hoa phiêu vũ. Cánh tay trắng muốt đưa ra. Y vẽ thứ gì đó lên cánh tay áo dài thụng trắng toát. Bức họa hầy chưa kịp hoàn thành, có người đã giật mình thảng thốt.

:.....: CHÚ THÍCH:.....:

– nốt lệ chí: nốt ruồi “Thương phu chí lệ”, nốt ruồi bên dưới mí mắt, ý chỉ những người có tương sát phu hoặc đường đời lận đận, duyên phận chồng con ngang trái nên thường rơi nước mắt.

6. Chương 6

Vũ Chi nhìn theo nét vẽ của đối phương, bỗng chốc giật mình. Ngay tức khắc trong đầu tỉnh ngộ, nhưng tuyệt đối không hề kỳ thị mà chỉ thấp giọng trầm trồ, vẫn không giấu nổi ngạc nhiên trước nguyên do của vị Bạch công tử này: “Thì ra là vậy... Vậy Bạch công tử vì sao phải đến Ngọc Hương Lâu này?”

Bạch Quỳnh Ẩn giữ lễ, khoe môi cong cong nét cười băng lãnh: “Không lẽ trong Ngọc Hương Lâu chỉ có nữ tử thôi sao?” – Tiểu dung đủ giết chết kẻ trước mặt, đủ lạnh lùng đầy giá rét. Gương mặt trắng ngần như phủ màng sương u ám toát lên thứ sát khí bàng bạc rợn cả sống lưng.

Nhã Ngọc mang họ kép là Thượng Quan. Ba năm trước nàng được gả cho một vị đại hiệp danh chấn giang hồ, tên gọi Ôn Hằng Dự.

Ngân Tương Cầm Sư Thượng Quan Nhã Ngọc. Trường An danh kỹ Bàn Tư Tư.

Giang hồ đồn đãi, không phải là không có bằng chứng. Bởi vì thế, cứ hễ nam nhân nào ưa thích mỹ nhân giai lệ thì chắc chắn không thể nào không biết qua hai người này, hoặc có chăng cũng phải từng nghe qua danh tiếng của hai cô nương ấy.

Nhã Ngọc, biệt hiệu Ngân Tương Cầm Sư quả không sai. Nàng mỗi khi đàn cầm đều có thể khiến cho trăm loài điều nhi vạn vật sâu thẳm than van, tiếng khóc náo nức dậy khắp nhân thế. Lại còn Tư Tư nàng ấy chỉ vừa tròn mười sáu lả lơi buông mình vào điệu cầm oan trái mà vũ thân đến độ mẩn giang hoa hồng, tiền thưởng tiền khen của biết bao khách nhân vô phương đếm xuể. Chả thế mà lương vị mỹ nhân tài nghệ tuyệt luân này lại khiến giang hồ nhắc đến phương danh của mình như thế.

Thế nhưng rất nhiều nữ nhân khác lúc nào cũng cho rằng thực ra Thượng Quan Nhã Ngọc không hề đẹp như trong tưởng tượng của họ, chẳng qua cũng chỉ là hạng nữ nhân tầm thường, sắc đẹp cũng chẳng có chi gọi là tuyệt thế giai nhân gì ráo.

Mãi cho đến khi Ôn Hằng Dự thay đổi cách nghĩ để cho bông hoa ngát hương bên cạnh mình bước ra giang hồ hiềm ác thì Ngọc nữ họ Thượng Quan, ái tề của Ôn huynh đệ đây mới không còn che giấu danh phận như trước nữa. Lúc hành hiệp trượng nghĩa, giao chiến với nhau, người này kẻ khác mới được tận mắt diện kiến dung mạo như hoa như ngọc của nàng. Khi đó, bọn họ mới hiểu rằng trên nhân gian này đích thực có những con người tuyệt sắc đến như vậy.

Lần đầu tiên nhìn qua dung mạo của Nhã Ngọc, chắc chắn ai cũng sẽ chú ý đến nốt lệ chí màu đỏ thắm nơi bên dưới khóe mắt. Thương phu chích lệ. Chỉ là nốt ấy màu son, duyên phận nào ai đoán được thay.

Làn Da của Nhã Ngọc trắng bạch hơn tuyết, vì vậy nốt ruồi dù nhỏ nhưng rất rõ ràng, vừa nhác qua, ắt hẳn sẽ thấy.

Nhã Ngọc thích cười. Mỗi khi cười, nàng thường vắn về ngón tay trở của mình trông rất duyên dáng rồi đặt tay lên chóp mũi. Động tác yêu kiều vũ mị, quyến rũ mê hoặc, chỉ là nốt lệ chí của nàng vẫn khiến nàng trông như đang khóc thầm mà đưa tay gạt đi dòng lệ nhỏ.

Tiểu dung phẳng phất nét buồn man mác mang theo chút xót xa ảo não nhưng lại tuyệt mỹ mị hồn khiến biết bao nam tử từng trông thấy qua vì nàng mà khuynh đảo.

Lão thiên gia ít ra cũng không tới nỗi nào tréo ngoe. Trượng phu của Nhã Ngọc là một đại hiệp dung mạo thanh tuấn, nhu tình hiệp cốt. Nàng vừa gặp đã cảm mến chàng ngay, nguyện lòng trao thân gởi phận cho con người tài hoa trượng nghĩa kia.

Nhã Ngọc thích dáng dấp cùng dung mạo thần thái phi dương của Ôn Hằng Dự. Mỹ mạo bất phàm. Mây kiếm vương quốc. Diện dung quốc tự. Góc cạnh đường hoàng. Thanh tú nhưng kiều mị.

Cho nên, nhi tử của nàng, tên là Thái.

Ôn Thái năm ấy gần được hai tuổi. Gương mặt trẻ con phần nộn trắng hồng rất đáng yêu. Hai má bầu bĩnh, phúng phính dễ thương khiến cho phụ mẫu hai người cưng nựng hết mực. Đôi mắt trong sáng linh hoạt to tròn như hai ngôi sao sáng ngời càng khiến khuôn mặt Ôn bảo bảo thêm phần thông minh sáng láng.

Dung mạo Ôn Thái giống của mẫu thân, nhưng động tác thần thái lại giống phụ thân như tạc vậy.

Phu phụ Ôn Hằng Dự dẫn theo nhi tử nhà mình cùng nhau tham gia đại thọ sáu mươi tuổi của trang chủ Linh Kiếm Sơn Trang, thừa dịp gặp gỡ Hoàn Vương gia cùng hai nhi tử nhà bên kia, cùng với vị thần y do Vương gia mời đến tên gọi Bạch Quỳnh Ẩn.

Ngày hôm đó Linh Kiếm Sơn Trang vô cùng náo nhiệt vui vẻ. Tiếng nói cười ồn ào truyền khắp nơi. Chiêng trống tưng bừng náo nhiệt. Gia đình nô tỳ tất bật chăm chút cho lễ mừng thọ của gia chủ. Quần gia vui vẻ kính mời khách quan cùng chia vui với chủ tử. Trang chủ Linh Kiếm Sơn Trang vui vẻ thống khoái kính rượi mừng cùng quan khách. Lão nhân gân cốt khỏe khoắn, thần thái phương phi, hầy còn tráng kiện lắm.

Thảm nhung dưới đất đỏ au màu hỷ sắc. Trong ngoài trên dưới phản chiếu cả cung điện một tòa hỉ khí dương dương. Lễ mừng thọ của lão nhân gia năm nay quả thật rạng rỡ từ trên xuống dưới.

Hoàn Vũ Chi sững sờ trong phút chốc khi nhìn thấy phu phụ Ôn Hằng Dự đến chung vui cùng trang chủ. Hắn quay sang Bạch Quỳnh Ẩn nói nhỏ: “Bạch công tử, ta mời người đến chỗ này, chính là muốn nhờ người giúp cho việc này một chút.”

Bạch Quỳnh Ẩn thuận theo mục quang sắc lém của hắn, đáp lời: “Thượng Quan Nhã Ngọc quả thật danh bất hư truyền. Nét đẹp của phu nhân đúng là khuynh quốc khuynh thành...”

Lời y nói hầy còn chưa dứt.

Ý y muốn nói, chỉ là phu nhân của người như thế nào cũng trưởng thành giống như nàng Nhã Ngọc ấy mà thôi.

Hoàn Vũ Chi trầm trồ: “Đích thực nàng ấy rất đẹp.”

Bạch Quỳnh Ẩn tán thêm vào: “Nhi tử của nàng ấy cũng xinh đẹp nữa, dung mạo rất giống nàng ấy. Phần nộn đáng yêu, tròn trĩnh lại cùng mũm mĩm, hồng hồng rất khiến người ta sinh cảm giác muốn nựng nha. Cậu bé con dễ thương trông rất giống quả cầu nhĩ.”

Hoàn Vũ Chi nở nụ cười nhạt không bàn thêm. Chiết phiến trong tay đang đưa một chút rồi gấp lại đánh roẹt. Hắn cầm quạt quơ qua quơ lại trước mặt Bạch công tử: “Cẩn thận không Ôn đại hiệp nghe thấy là huy đao chém người mất đầu đấy.”

Bạch Quỳnh Ẩn đưa tay xoa xoa trán. Có vẻ y choáng trước cái màn đưa qua đưa lại như thế này, lắc lắc nhẹ đầu. Trên mặt y phiếm hồng hai gò má tuyết bạch như đóa đào hoa hây hây muốn hé nụ trước xuân phong khinh khởi: “Ta đây là đang khen nhi tử nàng ấy trông rất có phúc khí a. Người nghĩ lệch đi đâu đó. Vậy rốt cuộc người có việc gì muốn tìm ta giúp thế?”

Hoàn Vũ Chi thanh âm trầm ổn, ánh mắt vẫn không dứt khỏi từng động thái cử chỉ đáng yêu của Ôn phu nhân: “Nhã Ngọc từ nhỏ mắc bệnh phong thấp...”

Bạch Quỳnh Ẩn ngắt ngang: “Ta biết rồi.”

Vũ Chi nghe vậy không nói thêm lời nào nữa, chỉ yên lặng ngậy ngất ngắm nhìn Nhã Ngọc. Chợt trên môi hần nở một nụ cười tao nhã đầy dịu dàng. Bạch Quỳnh Ẩn trông thấy Lộng Ngọc và Nhã Văn như vậy, giả vờ buông một câu xanh thắm thăm chẳng để ý gì ai. Ngữ điệu thông dong như đang thả từng tiếng một vào trong đầu kẻ đang hóa đá bên cạnh mình, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng: “Người đối với biểu muội của người thật là một tấm chân tình thật thắm thiết nhỉ. Đã lâu như vậy vẫn khắc trong tâm không chịu từ bỏ, đến cả nhi tử cũng mang danh tự của nàng ấy.”

Hoàn Vũ Chi hây còn bận khắc ghi bóng hình người xưa, chỉ lẩm bẩm trả lời: “Chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm, không thể nào khinh nhờn đùa ngoạ.”

Bạch Quỳnh Ẩn đang chăm chú việc khác bỗng nghe tới đây ngẩng đầu lên nhìn hần. Hai nắm tay siết chặt lấy góc tay áo dài thụng. Trán nổi gân xanh. Gương mặt y như khoác một tầng sương lạnh lẽo đến không ngờ, sát khí cùng uất ức dày đặc bao phủ.

Ôn Hằng Dự cúi người hướng đến trang chủ Linh Kiếm Sơn Trang chúc thọ rồi lui xuống.

Nhã Ngọc nhân tiện ôm theo Ôn Thái tiến đến trước mặt hai người họ. Tiểu dung tươi như mặt lị thắm nhuần mưa xuân rạng rỡ: “Hoàn Vương gia, huynh cũng đến rồi.”

Nhẹ nhàng cười đáp lễ, thần tình Vũ Chi phảng phất như trong phút chốc đông đặc lại. Không khí có chút trầm xuống. “Phải, Thái nhi cũng đã được hai tuổi rồi nhỉ.”

Lộng Ngọc không biết chơi giỡn ở đâu mà chân đi cà nhấc, trông thấy Ôn Thái liền cất giọng trẻ con trong trẻo: “Tỷ tỷ, cậu bé trông như búp bê xinh xắn gọi là Thái nhi này là con của người hả?”

Vũ Chi từ tốn bảo con: “Ngọc nhi, không được vô lễ, Nhã Ngọc với nương con là cùng vai vế đó.”

Lộng Ngọc vịn vẹo hai tay vào nhau ra chiều bẽn lẽn: “Con thấy tỷ ấy so với biểu tỷ của con đâu có lớn tuổi hơn bao nhiêu đâu...”

Tiểu ý nơi Thượng Quan Nhã Ngọc nghe lời con trẻ như vậy càng thêm phần hoan hỷ. Nụ cười thoải mái dịu dàng tựa hoa thơm khoe thắm dưới triều dương liềm diềm. Nàng ngồi xõm xuống bên cạnh cậu bé con rồi nói: “Ngọc nhi, ta là muội muội của phụ thân con, con gọi ta di nương là được.”

Lộng Ngọc cười tít mắt, quay sang nói với Nhã Ngọc: “Di nương, Thái nhi hảo khả ái, con muốn ôm một chút, được không ạ?”

Thượng Quan Nhã Ngọc đem Ôn Thái đang ôm trong lòng trao cho Lộng Ngọc: “Cẩn thận, đừng làm rơi em nó nhé.” – Nàng cười với cháu thật hoan hỷ. Cả nhà có thể đoàn tụ vui vậy như thế này quả thật là tốt quá.

Lộng Ngọc gật mạnh đầu, vâng lời của di nương không dám sai một chút. Cậu cẩn thận từng tí một ôm lấy Ôn Thái. Sau khi thấy ôm em mình chắc rồi mới hí hửng đi đến bên cạnh Nhã Văn.

“Nhã Văn đệ xem, da của nó thiệt là mềm quá đi nè.”

Lộng Ngọc vừa nói vừa đưa tay chọc chọc nhẹ vào gương mặt Ôn Thái. Nét mặt cậu bé lúc này không khác chi lúc đang chơi với Quỳnh nhi cả.

Nhã Văn thấy vậy hoảng hồn la lên: “Ca, đừng, đây là người, không phải là thú đâu.”

Lộng Ngọc chu chu môi lên, quay phắt sang trừng đê đê mình một cái: “Người sao mà giống nường thế, lúc nào cũng lê mê chậm chạp, còn dài dòng lê thê nữa. Hừ.”

Nhã Văn tức giận, ức đến mức quay người đi chỗ khác không thèm để ý đến tên ca ca hung hăng của mình. Người đầu thấy ghét, người ta muốn khuyên răn cho thì bảo mình giống lũ nữ tử, đã thế ta không thèm nói với người nữa.

Lộng Ngọc thấy đê đê giận dữ lên rồi cũng không thèm xin lỗi. Âm thanh mỉ hoặc đầy tình nghịch. Nụ cười quỷ quái lại nở trên môi, hai mắt híp lại khiến Nhã Văn bất giác rùng mình: “Nhã Văn, ta muốn ăn tiểu hài tử.”

Ôn Thái này giờ nghe tên đang bế mình trên tay nói, hai mắt vốn dĩ đã to tròn của cậu bé tức giận trừng trừng đến mức mở to muốn lọt cả hai tròng mắt ra ngoài. Cậu bé nhỏ không thể hiểu được cái tên này muốn làm thứ gì nữa. Cậu sợ.

Nhã Văn van: “Ca, ca đừng dọa đê nữa mà...”

Lộng Ngọc sang sảng: “Hảo, ta không dọa đê, đê đem hạch đào lại cho nó ăn.”

“Không được, tuổi đê ấy còn nhỏ như vậy, nhai đồ cứng không được đâu.” – Nhã Văn không đồng ý cản lại.

Lộng Ngọc nựng nựng hai má Ôn Thái, tiện thể vuốt qua vuốt lại da mặt trắng hồng mềm mại của tiểu hài tử. Hai mắt cậu nhỏ tinh quái lúc này híp lại như hai sợi chỉ mỏng dính vắt ngang trên mặt: “Thịt tiểu hài tử nhất định so với thịt thỏ còn ngon hơn nhiều.”

Ôn Thái giật mình sợ quá, dãy dụa gào khóc văng cả lên: “Nường ——”

7. Chương 7

Lộng Ngọc nghe tiểu bảo bảo trên tay mình khóc tướng lên như thế lấy làm kinh ngạc: “Tiểu oa oa này cũng biết nói sao?” – Nói đoạn cười khúc khích càng thêm tinh quái.

Nhã Văn ra vẻ hiểu biết: “Đã hai tuổi rồi, làm sao lại không biết nói cơ chứ. Ca, ca tiêu rồi...” – Lần này thì ca hết đường làm trò chối cãi trước mặt phụ thân lẫn di nương đi nhé, dám dọa nạt tiểu bảo bối của di nương. Cho ca biết tay.

Thương Quan Nhã Ngọc nghe tiếng con cưng gào khóc, xót xa nhanh chóng tiến lại. Đôi tay ngọc ngà ôm lấy Thái nhi bế lên vỗ vỗ vào lưng: “Nào nào Thái nhi ngoan, sao lại khóc thế.”

Ôn Thái giơ tay chỉ chỉ Lộng Ngọc, uất ức vừa khóc vừa nói: “Tên đó nói muốn ăn thịt con... Ô ô ô... Con ghét hẳn... Con ghét hẳn... Oa oa oa oa...” – Nước mắt nước mũi ròng ròng. Gương mặt méo xẹo trông đến thảm thương, càng khiến mẫu thân sốt ruột gấp bội phần.

Nhã Ngọc nhìn Lộng Ngọc một cái rồi quay sang đánh lạc hướng con, ra sức âu yếm thương yêu, vuốt vuốt sống lưng đứa trẻ: “Ngoan nào, ngoan nào, Ngọc ca ca chỉ là nói giỡn với con thôi mà. Nào! Con mau mau ra chơi với hai ca ca đi. Nhé! Ngoan nường thương nào! Nường cùng với Hoàn Vương gia còn có chuyện tâm sự. Con đi đi nha.” – Ánh mắt ôn nhu trìu mến làm an lòng con trẻ. Tiểu dung dịu dàng khiến Lục Vương gia ngỡ ngàng, phút chốc tầm chân tình xưa kia xốn xang trong tâm khảm. Đau nhói. Đóa mặt lệ rục rở vẫn kiêu hãnh giữa nhân gian.

Ôn Thái nghi nghi hoặc hoặc, chuyển mắt nhìn Lộng Ngọc liền bị tia nhìn trừng trừng vô cùng tức giận cực hung tàn cực ngoan độc của Lộng Ngọc đang chằm chằm chiếu thẳng vào mắt mình. Thái nhi phát sốt phát rét, lại ré lên la lối phản kháng.

Tiểu oa nhi quay sang ôm chặt cứng chân Nhã Ngọc không chịu thả ra: “Nường, con không muốn ở cùng chỗ với hẳn đầu, hẳn hảo hung, ô ô ô... Con không đi chơi đâu.”

Lộng Ngọc cười tà mị. Lời nói ngọt ngào hơn cả đường phèn: “Thải nhi ngoan, qua đây nào, Ngọc ca ca không ăn hiệp đệ nữa đâu.” – Nói thì thế mà ánh mắt vẫn thập phần nghịch ngợm.

Ôn Thải đang cúi mặt vào váy áo mẫu thân nghe vậy xiêu lòng, quay đầu lại nhìn cái kẻ vừa mới đòi ăn thịt mình giờ nói ngọt hơn cả kẹo mạch nha nữa. Lộng Ngọc thấy vậy, ánh mắt liền trở về với vẻ chân thuần đáng yêu của hài tử, mở to, nhẹ nhàng, tĩnh lặng chờ đợi tiểu oa oa.

Cho dù rằng phượng nhãn của tên lớn xác kia có chút tà khí, nhưng mà thần tình như vậy cũng đủ khiến người khác không cách nào để nghi ngờ tự lự hết. Thế là tiểu hài nhi ngoan ngoãn từ tốn tiến lại bên cạnh ca ca mình. Đi được vài bước, dường như không còn do dự gì nữa, Ôn Thải chân nọ vướng chân kia, đôi chân lú rú chạy thẳng đến bên cạnh Lộng Ngọc.

Lộng Ngọc đưa tay vuốt vuốt, nựng nịu gương mặt Ôn Thải. Thanh âm nhu hòa dễ thương cất tiếng khen: “Thải nhi, đệ thật sự hảo, khả, ái, nha.” – Nụ cười đáng yêu chân chất nhìn ngắm gương mặt cậu bé đối diện.

Ôn bảo bảo nghe có người khen mình thì cười phá lên, khanh khách khanh khách. Tiếng trẻ con vang vọng khắp cả một vùng.

Lộng Ngọc bất ngờ bảo: “Nhã Văn, đi lấy hạch đào lại đây.”

Ánh mắt to tròn kinh ngạc nhìn hấn, thẳng cho đến khi bàn tay hấn cầm mấy quả hạch đào nhét vào thẳng vào miệng mình. Giật mình không kịp phản ứng, Ôn Thải thành thật không chút chống cự nuốt quả hạch đào xuống cổ họng.

Lại nuốt thêm một viên nữa.

Lại nuốt xuống cổ họng...

Lại một viên nữa.

Cuối cùng Ôn Thải gào khóc thật to. Khó chịu quá à. Cái tên quỷ quái này bắt mình ăn thứ gì vậy nè. Đau cổ họng quá. Trầy cổ họng rồi. Hức hức. Nhã Văn đứng một bên chẳng biết nói gì chỉ còn nước thở dài.

“Nương, con ghét cái tên Ngọc ca ca đó lắm, hấn ta bức con ăn hạch đào. Huhuhu...”

Ôn Thải chạy lồm chồm đến chỗ nương mình nín nín lấy vạt váy của mẫu thân. Nước mắt đầm đìa, méo máo than khóc với mẫu thân. Khỏi nói Lộng Ngọc trông thấy cảnh đó phải bùm miệng mà cười như thế nào.

Nhã Ngọc ôm lấy bé con bế lên, thanh âm nhẹ nhàng đầy quan thiết: “Thải nhi, ca ca cho con ăn hạch đào, chính là thích con đó.”

Bàn tay nhỏ bé trắng mũm mĩm của Ôn Thải đưa lên gạt nước mắt cái xoẹt. Tay áo trĩu trĩu vào dưới mũi lau lau chùi chùi. Trên gương mặt tròn trĩnh dính toàn vụn hạch đào. Giọng nói méo đầu uất ức kể lể với mẫu thân: “Con không thèm cái tên đó thích con... Nương... Nương ẵm con về đi, hấn hảo hung, hảo kỳ quái... Ô ô ô... Bắt con ăn hạch đào đến đau cổ họng... Ô ô ô...”

Lộng Ngọc đứng bên cạnh vẫn cười trộm không nói gì. Nhã Văn chỉ thở dài trước tên ca ca quái dị của mình.

“Nhã Văn, đi lấy hạch đào lại đây.” – Câu này không phải là Lộng Ngọc nói. Thanh âm trầm và cứng rắn hơn nhiều.

Nhã Văn nhìn theo ánh mắt của Vũ Chi, dạ một tiếng rồi ngoan ngoãn đi lấy hạch đào đã bóc sẵn vỏ đến cho cha mình.

Vũ Chi ôn nhu nhìn Lộng Ngọc. Ánh mắt sâu thẳm màu nâu trầm ảm đạm nghiêm nghị. Bất thành linh, Vũ Chi cố dùng sức lấy hạch đào nhét vào trong miệng cậu con trai nghịch của mình, giọng vẫn ngọt ngào như mật: “Ngọc nhi ngoan, phụ thân không có ức hiếp con đâu, phụ thân chỉ là đang cho con ăn hạch đào thôi a...”

Lộng Ngọc méo máo không thể nào phản kháng lại phụ thân, đành phải nuốt hạch đào xuống họng mà thôi.

Kết quả là... quả thứ hai... quả thứ ba...

Cung cách đãi ngộ giống y chang như đối với Ôn Thái vậy.

Qua một thời gian sau... Số hạch đào đã vơi đi gần hết.

“Phụ thân, con sai rồi... Phụ thân tha lỗi cho con. Lần sau con không dám ép bức tiểu hài ăn đồ vật nữa đâu.” – Lộng Ngọc ghen đến mức vừa nói vừa nấc. Trên mặt đầy nước, nước mắt nước mũi chan hòa, mếu máo nói không ra hơi. Gương mặt trắng muốt đỏ lên thắm thương, lệ châu vẫn rơi thành dòng. Về mặt cầu xin đầy thảm não, than khóc như mưa. Ánh mắt ướt run rẩy sợ sệt nhìn Hoàn Vũ Chi.

Hoàn Vũ Chi bình thản: “Cái tên hài tử người thật là nghịch ngợm ngang bướng quá mức rồi. Quay về nhà ta sẽ nói nương người dạy dỗ lại mới được.”

Lộng Ngọc nghe vậy phát hoảng, ánh mắt mở lớn van xin: “Đừng mà, nương sẽ đánh chết con mất!”

Hoàn Vũ Chi không nói gì chỉ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến tên con trai ngỗ ngược phía sau đang khóc nháo um sùm, đi thẳng đến bên cạnh Bạch Quỳnh Ẩn này giờ vẫn lặng lẽ không cất tiếng nào. Trong lòng vẫn man mác một nỗi buồn khó tả.

Bạch Quỳnh Ẩn lên giọng: “Sao rồi, nói chuyện với tình nhân xong rồi đấy phỏng?”

Hoàn Vũ Chi giật mình, trong giọng nói có chút hoảng loạn: “Không phải đâu, ta đối với nàng không có ý gì cả. Người đừng nghĩ lung tung.” – Nói xong ánh mắt nhìn ra hướng khác phảng phất nổi u sầu.

Bạch Quỳnh Ẩn nở nụ cười lạnh nhạt, băng lãnh điêu diêu: “Phải không, hay phải nói là, người đối với nàng có ý rồi.”

Hoàn Vũ Chi im lặng chẳng nói gì. Lặng. Im. Chính thị thừa nhận. Biểu muội...

“Hảo, người thật hảo. Ta nói cho người, lần sau có muốn nhờ người khác giúp đỡ cái gì thì trước tiên nên dùng cái đầu ngơ ngơ ngẩn ngẩn của người hoạt động cho tỉnh táo mình mẫn một chút rồi hẵng nói.” – Thanh âm hực hắc có phần bức dọc, Bạch Quỳnh Ẩn nhét một lọ dược vào trong tay Hoàn Vũ Chi, lạnh lẽo vô tình: “Dược này có thể trị được bách bệnh, ta sau này không còn giá trị lợi dụng nữa, cảm ơn.” – Chấm dứt ngắn gọn. Hành động vùng vằng. Bóng bạch y phút chốc quay người. Tà áo nương gió đánh tiếng phật rồi đi thẳng ra hướng đại điện môn khẩu. Hương thơm nơi tóc vô tình mà hữu ý vương lại nơi kẻ đang mộng mị trước cơn tình.

Hoàn Vũ Chi lật đật nắm với lại bàn tay y. Cảm giác quen thuộc chạy dọc theo sống lưng khiến Hoàn Vũ Chi giật mình: “Bạch công tử, người có phải là...”

Bạch Quỳnh Ẩn cả giận, phẫn nộ cắt ngang: “Đừng nói chuyện với ta!”

Vung tay rời khỏi... Bạch y ảnh lặng lẽ tan đi dưới bóng tà dương thu mình ẩn dật sau rặng cây dài say giấc.

8. Chương 8

Lọ dược trong tay Hoàn Vũ Chi. Mát rượi. Men sứ. Thơm ngát. Trong ngần. Lòng hẩn dậy nên tia cảm giác mơ hồ không rõ đâu là hư đâu là thật. Nhưng đến cuối cùng, hẩn vẫn không tặng lọ dược đó cho Nhã Ngọc.

Sau này lọ dược đó được chôn ở nơi đâu, chắc có lẽ chỉ có mình hẩn mới biết được ở đâu mà thôi.

Cố nhân...

Lúc Hoàn Vũ Chi đưa Lộng Ngọc cùng Nhã Văn trở về Bích Hoa Trạch, không biết tại sao Quỳnh nhi mất tích. Nhã Văn buồn bã bắt cả gia nhân trong phủ đi tìm, nhưng vẫn không tìm được nó. Cứ như vậy mà biến mất, không rõ tung tích. Sự việc này khiến Nhã Văn u sầu cả một thời gian dài.

Cứ tưởng rằng nó sẽ quay về, Nhã Ngọc ngày đêm trông ngóng, nhưng tuyệt vẫn không.

Mất thật rồi...

Như người ấy lặng lẽ ra đi... Mạc danh kỳ diệu...

Bảy năm sau.

Cỏ mọc um tùm, liễu rũ thuyên con. Dòng sông tịch mịch say giấc mộng chẳng đoái hoài đến bao kẻ khỏa nước lướt đi trên mặt. Lạnh khí mơn man lên da thịt uốn lượn quanh từng chiếc liễu điệp buông mình rơi xuống lơ lửng giữa tầng không. Cảnh sắc đổi thay. Lòng người nào ai tỏ. Chuyện năm xưa... chắc gì đã ai kia còn nhớ.

Những ai từng đến kinh sư, nhất định sẽ phải nghe qua danh tự của hai vị nhi tử ưu tú xuất chúng của Lục Vương gia. Hoàn Lộng Ngọc cùng Hoàn Nhã Văn. Trầm trồ hết mực, cam bái hạ phong. Ai ai cũng chúc tụng Lục Vương gia quả là một người có phúc đức. Hai người con trai tài giỏi như vậy quả thật khiến bao người phải ganh tị cùng ngưỡng mộ.

Mai Ảnh Công Tử thường ngày tuyệt thể dung nhan. Tài mạo song toàn. Kiêu mị khôi vĩ. Thanh tú tuấn kiệt. Mây rậm vuốt cong hàng liễu ngổ. Phượng nhãn khê chớp động liên hoa. Nước da trắng tuyết bao quanh gương mặt thon thả. Đuôi mắt hiện nốt lệ chí kiệt ngạo đầy câu dẫn, quyến rũ lạ thường. Thế gian bao kẻ thán phục. Nữ nhi thực không biết đã có bao nhiêu người vương phải lưới tình với chàng công tử đào hoa này. Đếm... quả không xuể.

Tửu Huệ Thánh Nhân tài trí hơn người. Phong thái thanh thoát tựa tiên nhân. Trầm ổn nhẹ nhàng bỉ cả thần thánh. Thử hỏi, có gì qua khỏi trí tuệ phi phàm của người. Trí huệ xuất chúng. Thông minh đỉnh ngộ. Phương kế có thể nào nào cũng đều nghĩ được. Kỳ cục dù có hiểm hóc mấy cũng nhanh chóng đoán ra nước giải. Tài... quả cao xa.

Đích thật như vậy, Lộng Ngọc mới chỉ mười lăm tuổi, nhưng thân thể cao lớn. Tuấn tú phi phàm. Anh anh ngọc lập. Dung nhan thật khiến kẻ khác phải tránh mặt vì hổ thẹn. Năm đó đầu tóc hắc có hơi chút vàng không hiểu vì sao lại hóa đen nhánh tựa như hắc trân châu vậy. Sáng sủa óng ánh. Đen mượt như lụa. Động tác thần thái càng lớn càng toát ra thứ vận vị khuyên đảo chúng sinh mà chỉ duy nhất một mình hắc có. Quả là một trang mỹ nam tử, kiêu mạo vô song.

Hắn chỉ cần xuất hiện trên đường, chắc chắn sẽ khiến vô số khuê trung nữ tử phải len lén nhìn trộm theo. Phong thái cao ngạo. Y phục thượng đẳng. Cốt cách quý phái. Dung mạo hút hồn. Hỏi có bao người cự lại được một con người hấp dẫn như vậy đây?

Nhưng Lộng Ngọc một điểm cũng không hề giống với Hoàn Vương gia.

Tuy rằng cao quý, nhưng ngày càng cao ngạo lạnh lùng, đối xử với người trên kẻ dưới lại quỷ quái tinh nghịch, vô luận đó là ánh mắt hay là nụ cười của hắn. Trong Vương phủ ai ai cũng sợ hắn một phép, cũng có kẻ không phục nhưng cũng phải im lặng. Danh tiếng cũng theo đó mà nổi tiếng khắp cả kinh sư, theo một nghĩa khác mà thôi.

Người giống với Vương gia, kỳ thực là Nhã Văn.

Nhã Văn cùng Lộng Ngọc lớn lên cũng có vài điểm trông tương tự nhau, nhưng khí chất bất đồng. Hai huynh đệ không thể nào hòa hợp được với nhau.

Hắn sở hữu tất cả các ưu điểm mà phụ thân mình có, tuyệt không sót một điểm nào.

Khiêm tốn, nho nhã, trong tay lúc nào cũng mang theo một chiếc khăn màu trắng như tuyết. Vác đầy bồ chữ, xuất khẩu thành thơ, hạ bút hóa văn ngay. Gương mặt thanh thoát. Da dẻ trắng ngần. Ở hắn hiện lên thứ khí chất trong sáng thánh thiện, không hề có chút gì là tà ma ngoại đạo. Đôi lúc hắn vô ý nở nụ cười

trước thể nhân. Tiểu dung vẽ lên nơi khóe miệng, phẳng phất tựa xuân phong xuy thổi, bình tĩnh xuân hoa. Nữ nhân cũng vì hấn mà động lòng xao xuyến không biết bao nằng.

Tuy rằng rất nhiều nữ tử luôn cho rằng tình lang trong mộng của mình là Lộng Ngọc, nhưng mà tất cả trưởng bối đều cho rằng Nhã Văn mới chính là chàng rể đông sàng đích thực, phù hợp với hạnh phúc bách niên giai lão của thiên kim nhà họ.

Giả sử như có người hỏi nguyên nhân vì sao thì bọn hỏi cũng chỉ xua tay cười xòa cho qua chuyện mà thôi.

Mai Ảnh Công Tử tất nhiên là cực kỳ tuấn mỹ, khả mi vũ cùng nhân thần bất chính, tà khí quá độ.

Trao thân gởi phận cho loại người này, nhất định sẽ không bao giờ hạnh phúc.

Lộng Ngọc cũng chẳng có lòng dạ nào muốn thú thê, nên càng không thèm để ý quan điểm nhận định của kẻ khác đối với mình. Phận ta ta lo, đâu đến lượt mấy người các người dòm ra ngó vào, muốn nói gì thì nói chứ.

Hấn thường nói với Nhã Văn, nam nhi chí tại tứ phương xa xôi ngàn dặm, tâm phải bao quát cả vũ trụ càn khôn mà không được kiêu ngạo háo thắng, không được để cho phong nguyệt ái tình trở thành đầu dây mối nhợ ràng buộc tâm thân.

Nhã Văn cẩn thận ghi nhớ lời huynh trưởng dạy răn.

Nơi Vạn An Kiều, nước trôi lãnh đăng, sóng bích phiến phiến, lớp này nối tiếp lớp kia trôi về hạ nguồn xa tắp. Con nước mơ màng hưởng thụ cơn gió hòa quyện lãnh hương hải hoải. Lãnh khí nhẹ nhàng giăng lớp sương mù dần tan thấm đẫm vị trong mát của dạ ngân nơi cầu đá. Bình minh buổi sớm. Thường ngoạn một cuộc tản bộ nơi này, sáng khoái thay.

Bạch y thiếu niên cô độc đứng trên bờ đê. Tà áo lụa mỏng mảnh khẽ lay động dưới bàn tay khuấy động của phong nhi, từng đợt rung động, từng đợt cuốn thốc, từng đợt đung đưa.

Ngồi xổm xuống, y nhẹ nhàng nhặt một khối thạch tử quảng xuống dưới nước.

Ầm một tiếng vang lên... Lớp nước phẳng lặng phút chốc giạt mình giận dữ. Nước bắn tung tóe lên người trên bờ. Khó chịu.

Mặt nước trong suốt bập bềnh rung động. Những vòng tròn lan rộng nối tiếp nhau một cách ngỡ vực. Đôi giày tuyết bạch tức thì vương lên điểm điểm thủy hoa hạ xuống. Ướt đầm. Nhưng lòng này khô khốc. Ta... Cảm giác này... Hấn...

Sóng gợn rì rầm như tầng tầng lớp lớp ánh sáng chiếu rọi, lan ra, xa mãi. Mặt nước lại trở về với sự phẳng lặng vốn có, quay lại một khối đồng nhất tựa như tấm gương lớn soi rọi. Trước cảnh sắc này, tâm người trên bờ, sao có thể che đậy đây.

Vì... tận đáy lòng đã không còn thể che giấu đi được nữa. Vì... mặt nước kia đã soi rõ đến tận góc ngách nhỏ nhất của con tim. Vì... con tim này không thể nào ngừng rung động trước người đó.

Mãi cho đến khi y nhìn thấy được người mà con tim y, tâm tưởng y, lý trí y mong muốn nhìn thấy nhất.

Ánh mắt đa tình cùng ôn nhu. Sắc nâu trầm ấm áp đầy quan thiết lo lắng. Gương mặt ưu tư phẳng phất nổi buồn nhất mặc chẳng cách nào thoát nên lời. Nơi đây, cảnh vật này, đêm hôm đó... Đệ nhất thứ kiến diện. Ta đã chẳng thể nào quên được người. Và ta biết, chính người cũng như thế. Hàng lông mi đen nhánh khẽ chớp như muốn gạt đi bao chua cay trong tâm trí, vậy mà vẫn lực bất tòng tâm.

“Bạch công tử, kỳ thực trước giờ người chưa bao giờ rời đi... Phải không?”

Bạch Quỳnh Ẩn vô thức nhìn lên mặt nước trông thấy hấn đang chăm chú nhìn mình. Nỗi đau trong lòng tuy có thể vớt vát lại chút gì đó, nhưng nó vẫn là một vết thương không bao giờ lành miệng. Và ngay giờ đây, nó là một vết thương tiếp tục rỉ máu với những hạt tinh thể muối li ti mặt chất chà xát vào một cách nhẫn tâm. Y vẫn nhìn xuống nước không hề quay lại: “Thì ra người đã biết cả rồi.”

Hoàn Vũ Chi ngồi xuống bên cạnh hắn, chán nản ngoảnh đầu lại nhìn y. Thanh âm vẫn đều đặn che đi sự xúc động trong lòng: “Nếu như ta không xuất hiện nói chuyện cùng ngươi, ngươi tính sẽ mãi mãi như thế này không bao giờ chịu ra gặp mặt sao?”

Bạch Quỳnh Ân đau đớn khép chặt hai mắt, hai tay buông thõng trước đầu gối. Xem ra... Tâm này thật sự bất lực rồi.

Ngữ khí Hoàn Vũ Chi buồn buồn: “Đã nhiều năm như vậy, dung mạo ngươi một điểm cũng không hề thay đổi.” – Vẫn như vậy, như trong tâm trí ta từng mong nhớ. Da dẻ bạch ngân. Dung mạo mỹ kiều. Thuần khiết thánh tâm. Nhưng giờ đây ta sao có thể chạm được lên gò má hay phiếm hồng như hoa đào hây hây nở của ngươi ngày ấy. Quỳnh Ân...

“Đa tạ Vương gia khen ngợi, Vương gia cũng y cựu anh tuấn khôi ngô như trước kia vậy.” – Tiếng lòng bi thương bật ra thanh âm đầy khách sáo rỗng tuếch không chút cảm xúc. Ngươi cũng thế, vẫn y cựu trong cái ngày ta gặp ngươi. Ánh mắt nâu trầm đó vẫn khiến lòng ta phút chốc ảm lên dưới cơn mưa xối xả. Vòng tay vững chãi ấy từng đỡ ta đứng dậy trong đêm mưa mịt mù. Bàn tay ngươi, từng chìa ra trước ta. Ta vẫn luôn nhớ... Vũ Chi...

Hoàn Vũ Chi cười cười trước câu thoại đầy xa cách. Cả hai lặng đi dưới ánh triều dương dần dần lên cao xua tan đi lãnh khí nơi cầu đá vô tình. Nhưng dường như khối băng bó buộc lấy thâm tâm y, mãi mãi không bao giờ có thể hóa tán đi được.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nơi chân trời hờ hững kết lại từng vầng mây đỏ cam màu ráng chiều rực rỡ tràn ngập những tia hy vọng băng quơ.

Bạch Quỳnh Ân đứng thẳng người lên.

Hoàn Vũ Chi vẫn đang ngồi thấy vậy ngẩng đầu lên hỏi y: “Phải đi sao?”

Bạch Quỳnh Ân cười đáp lại: “Vương gia, ta đã nói không biết bao lần rồi, bảo ngươi làm việc gì trước tiên phải biết suy nghĩ cân nhắc, phân tính thiệt hơn, mọi thứ phải thật rõ ràng trước đã. Lạm tình không phải là một chuyện tốt lành gì đâu.”

Gương mặt Hoàn Vũ Chi đột ngột phiếm hồng lên. Lặng người. Cơn gió vô tình khiến cảnh vật thêm phần hiu hắt đơn sơ.

Bạch Quỳnh Ân thở dài một tiếng: “Ngày mai ta còn đến nơi này nữa... một lần cuối cùng.”

Hoàn Vũ Chi đứng dậy, kinh ngạc nhìn y, không nói nên lời.

Bạch công tử hốt nhiên kéo lấy tay áo hắn, hơi chút phẫn nộ vì người trước mặt vẫn còn chưa kịp tỉnh lại: “Lần này ta tuyệt đối không phải lừa gạt ngươi đâu.”

9. Chương 9

Hoàn Vũ Chi cắn cắn môi. Ta vẫn không thể ngờ được chính ngươi là người thốt lên câu ấy. Quỳnh Ân... của ta. Lục Vương gia bằng hoàng không kịp tỉnh lại. Hắn lặng lẽ đứng như trời trồng, một câu cũng chẳng nói.

Bạch Quỳnh Ân nắn lòng cũng không muốn nói thêm với hắn nữa. Y buông y tụ của hắn ra. Lòng man mác nổi bật dọc cùng rầu rĩ khôn nguôi. Y không thèm nhìn đến mặt hắn một lần, xoay người rời đi. Tại sao? Ta đã như vậy? Lẽ nào ngươi vẫn không cảm thấy gì sao? Tại sao có thể đối xử với ta như vậy chứ?

Hoàn Vũ Chi nhíu nhíu mày nhìn theo bóng ảnh trắng ngần đồ dài trên mặt đất dần khuất đi sau cảnh vật điệp trùng. Hắn hé miệng muốn nói điều gì đó với y, nhưng không biết nên nói gì với y cả.

Trong khoảnh khắc, Bạch Quỳnh Ân dừng lại, không tiếp tục đi nữa.

Quay người lại, y hướng thẳng đến trước mặt Hoàn Vũ Chi. Nhân tình ảm ảm nước doanh tròng. Ánh mắt đỏ cay vì lưu lệ, vì đau đớn, vì con tim này không còn cách nào kìm nén được nữa rồi. Thanh âm thê lương như gào thét lên giữa đất trời thương bạc, đối với kẻ kia mà trút hết nỗi lòng: “Đã nhiều năm như vậy, ta không tin người không nhìn ra được bất kỳ điều gì, cho dù một ít ta cũng tin! Ta không hy vọng ngày mai tại nơi này chỉ có một mình ta, người có hiểu hay không? HOÀN VŨ CHI!!!”

Hoàn Vũ Chi vẫn vậy cả người cứng đờ. Gương mặt kinh ngạc sững sốt, không nói nên lời. Thần hồn dường như đã trôi đi đâu mất để lại một thân thể như trời trồng trước mặt con người ảm ảm đến nhẫn lệ doanh trào trên gương mặt tuyết bạch kia.

Bạch Quỳnh Ẩn hốt nhiên ôm lấy cổ hần. Kiếng chân. Bất ngờ nụ hôn đặt lên đôi môi dày nóng ảm của hần.

Hương... Lãnh hương... Hoa hương... Quỳnh Ẩn của ta.

Đó là lần đầu tiên trong đời Bạch Quỳnh Ẩn khóc, rất nhiều năm về sau, y, tuyệt không bao giờ vì ai mà khóc nữa cả.

Kể cả khi nghe tin cái chết của Hoàn Vũ Chi.

Ngày hôm sau nơi Vạn An kiều mưa phùn lất phất tuôn rơi như giọt nước mắt nỉ non của thiên không đau xót. Làn sương mù trắng toát như lụa trắng mỏng mảnh bao phủ khắp cả hoàng thành. Giá lạnh mang đến từng ngôi nhà ảm thấp nhỏ bé, đến cả con tim thêm phần lạnh lẽo đau thương.

Bạch Quỳnh Ẩn đứng dưới mưa chờ đợi một ngày một đêm.

Từ lúc biển người cuộn cuộn tấp nập vào ra, nướm nướp trải chuyện thế gian, cho đến khi không còn một người nào lai vãng, cho đến khi ánh đèn mọi nhà đã tắt ngấm lúc canh khuya.

Người đó... không đến.

Nhìn Bích Hoa Trạch mờ ảo trong làn sương mù dày đặc đến huyền dị, Bạch Quỳnh Ẩn vô lực nở nụ cười. Nước mắt vẫn không rơi. Ánh mắt vẫn ráo hoảnh. Xoay người, hướng thành ngoại, bước chân nhanh chóng rời đi trong đêm tối u minh.

Không bao lâu sau, trên giang hồ đồn đãi một tin tức kinh thiên động địa.

Phụ phụ Hoàn Vương gia cùng với tiểu nhi tử Nhã Văn bị đại nhi tử Lộng Ngọc chính tay giết chết.

Lộng Ngọc quả thật đã nghiệm chứng như lời của những trưởng bối đó nói, trở thành một tên đại ma đầu. Sát phụ mẫu, thí huynh đệ, chỉ vì để cướp đoạn bí bảo “Phù Dung Tâm Kinh”.

Lộng Ngọc trong một thời gian cực ngắn thú hai vị kiều thê nhan sắc tuyệt mỹ vô song, tên gọi Oanh Ca, Yến Vũ.

Đem theo hai vị thê tử lạm sát người vô tội không biết gớm tay, trải qua những ngày tháng phong hoa tuyết nguyệt không còn thiết đến thế gian nhân thế nói gì.

Mai Ảnh Công Tử. Đây là bốn chữ nguyên bản đại biểu cho dung nhan khuynh thành khuynh quốc nhưng giờ đây đã biến thành danh hiệu không người nào muốn nhắc đến trước mặt nữa.

Sau này người ta phát hiện ra Hoàn Nhã Văn vẫn chưa chết.

Cho nên Tửu Huệ, đệ đệ hần, đã được người đời xưng tụng thành Thánh Nhân trong mắt thiên hạ. Người này truyền miệng người khác. Một đồn mười, mười đồn trăm. Càng lúc càng vang xa. Nhã Văn như một vị thần trong lòng dân chúng.

Từ đó về sau, Lộng Ngọc cùng Nhã Văn, hai người này, quan hệ đoạn tuyệt.

Mà tầm tích của Phù Dung Tâm Kinh, không ai biết cũng chẳng ai hay.

Nửa năm sau, cả nhà Ôn Hằng Dự toàn bộ bị sát hại. Ôn phủ bị một mối lửa thiêu đốt trong mấy ngày mấy đêm cho đến khi tàn lụi thành bình địa, tất thấy thành than.

Trong đêm Ôn gia bị sát hại cả nhà đó, trên giang hồ Mai Ảnh Công Tử đột nhiên biệt tăm biệt tích, không còn ai nghe nhắc đến.

Chỉ là nếu có ai đó nhắc lại, vẫn có người sợ hãi đến độ toàn thân run bắn.

Vài năm sau.

Giang Nam. Hai bên bờ sông phồn hoa thịnh khai, hoa chen đua nở. Dương liễu như ti. Cảnh sắc tuyệt hảo muôn phần. Gió mát mơn mơn. Ngây ngất thưởng ngoạn hương hoa thuần khiết. Đời người thoáng khoải chính là đây.

Một người thuyền phu đầu đội nón mê, người khoác áo tơ đang đứng trên đê cùng một người phụ nữ diện dung từ thiện tán chuyện với nhau.

Thuyền phu nói: “Đám Vương gia công tử ăn trên đầu ngồi trên cổ dân chúng chẳng xem đám thường dân lao động như chúng ta ra gì cả. Ai... Bọn chúng ăn ở xa hoa tốn kém, toàn vung tay quá trán, tiền vứt qua cửa sổ, đối với chúng ta thì keo kiệt bủn xỉn không thêm mề lấy một xu. (Chất lưỡi). Nếu không phải nhờ tâm địa thiện lương của Tửu Huệ Thánh Nhân, chúng ta chắc từ sớm đã chết đói hết cả rồi.”

Người phụ nữ nọ thấy vậy lo xua tay: “Ông nói câu này là không đúng rồi, phụ thân của Tửu Huệ Thánh Nhân cũng là Vương gia đó.”

Thuyền phu giật mình: “Vương gia, à, người bà nói là Lục Vương gia phải không?”

Phụ nữ cười nhẹ trả lời: “Lục Vương gia cũng là một đại hảo nhân a, cũng nhờ vào ngài ấy dạy dỗ con cái đúng cách, nhờ vậy ngày hôm nay ngài ấy mới tạo phúc cho thế gian một vị Hoàn đại thánh nhân đấy thôi.”

Thuyền phu gật gật đầu, thở dài một tiếng: “Đáng tiếc Lục Vương gia ngài ấy mất sớm quá.”

Phụ nữ buồn buồn tiếp lời: “Đại nhi tử của ngài ấy thật không phải người, đến cả phụ thân ruột cũng ra tay sát hại.”

Thuyền phu đang lúc đâm lưới cá, nghe câu thoại này của người phụ nữ, động tác bất giác đình chỉ lại.

“Phải không? Sao tôi lại nghe người ta nói ngài ấy bị kẻ khác ám sát mà.”

Phụ nữ lắc lắc đầu: “Làm sao có thể như vậy được.”

Thuyền phu giảng giải: “Thật đó, biểu huynh ta trước kia trụ lại kinh sư. Huynh ấy nói huynh ấy nhìn thấy mùa xuân năm đó Lục Vương gia đang đi trên Vạn An kiều đã bị kẻ khác trói lại mà.”

Phụ nữ nọ cười ha hả nói lại: “Vạn An kiều là địa phương để cho nam nữ hẹn hò, Lục Vương gia đến nơi đó làm cái gì chứ.”

Thuyền phu nghe vậy bỗng nhiên nghĩ lại, gật gật đầu: “Cũng phải ha.”

Đến lúc này, người bên trong khoang thuyền hé đầu ra ngoài, hướng đến thuyền phu đó hỏi thăm: “Thuyền gia, khả dĩ khởi hành được chưa.”

Thuyền phu ngại ngần, cười lấy lễ trả lời vị công tử nọ: “Ai, ta ham buôn chuyện quá, quên luôn cả vị công tử này mất rồi.”

Vị công tử kia nhẹ nhàng: “Bất quá hiện tại không có việc gì cả.”

Thuyền phu hồ hởi hỏi: “Công tử không phải đang cần đi Linh Lăng gấp sao?”

Vị công tử suy nghĩ một chút. Nụ cười nở tươi như hoa khoe sắc trước xuân phong: “Bỏ đi, ông đưa ta đến Liên Hương Cốc đi.”

Thuyền phu cất cao giọng trả lời: “Được luôn!”

Mái chèo đưa đẩy thuyền đi. Lão thuyền phu nhíp nhàng dùng lực chèo lại chèo, chẳng mấy chốc liền trông thấy thuyền gỗ nhỏ thẳng hướng đông mà ra khơi đi mất. Càng lúc càng xa, mãi cho đến khi thuyền gỗ hóa thành một điểm mù thật nhỏ, thật nhỏ, rồi cuối cùng tiêu thất tại đường chân trời dài đằng đẵng xa xăm, thiên thủy giao hòa.

(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quynh-thuong-tien-truyen-chieu-anh-tich-phan-phi>